

งานเข้า

เชียงราย ประเทศไทย

บ้านไม้กลางเก่ากลางใหม่สองชั้นสีขาวขนาดกลางตั้งอยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดเชียงรายหรือที่มักจะถูกเรียกว่าเหนือสุดแดนสยาม แม้จะมีอายุมาหลายสิบปีแต่ยังคงทนและแข็งแรงอยู่ไม่น้อย ลานบ้านที่เด้งด้วยปูนมีรถยนต์สี่ประตูจอดหนึ่งคัน ไม่ใช่รุ่นใหม่เท่าไรนัก แต่ก็ไม่เก่ามากจนต้องซ่อม สนามหญ้าสีเขียวขจีสวยงาม อดตัวสวยหลังจากฝนเพิ่งหยุดตก มีหยดน้ำฝนค้างอยู่บนยอดหญ้า กลิ่นดินและกลิ่นหญ้าฟุ้งกระจายไปทั่วทำให้รู้สึกสดชื่น ต้นไม้ใหญ่ปลูกอยู่ตรงมุมรั้วและมีมุมรับแขกเล็กๆ ตั้งอยู่ได้ร่มไม้

เวลานี้เพิ่งแปดโมงเช้า แม้จะสายแล้วแต่ยังมีหนึ่งร่างกำลังนอนหลับสบาย เพราะเพิ่งจะได้เข้าสู่นิทราไปเพียงแค่นั่งชั่วโมงหลังจากเร่งปั่นต้นฉบับจนอดหลับอดนอนมาหลายคืน เมื่อจัดส่งงานนักเขียนสาวในวัยยี่สิบเก้าปีอย่าง นลินี ดิศสวัสดิ์ เจ้าของนามปากกา ‘นลิน’ ก็กระโดดลงเตียงที่อยู่ติดกับโต๊ะทำงานและหลับทันทีด้วยความเหนื่อยล้า

เสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ตรงโต๊ะไม้หัวเตียงดังขึ้น อยู่เกือบหนึ่งนาทีก่อนจะเงียบไปและดังขึ้นอีกครั้งในเวลาไล่เลี่ยจน

กระทั่งร่างที่นอนหลับสนิทบนเตียงสะดุ้ง มือบางเอื้อมไปตาม
สัญชาติญาณก่อนจะคว้าโทรศัพท์มือถือออกมาจนได้ และกดรับสายทั้งๆ
ที่เปลือกตายังปิดสนิท

“ฮัลโหล” หญิงสาวกรอกเสียงลงไปอย่างง่วงงุน

“ตื่นๆ ค่ะคุณนักเขียนขา” นราธิป นัท หรือ นัตตี้ เพื่อนสนิท
หนึ่งเดียวของเธอส่งเสียงมาตามสาย

พอรู้ว่าใคร นลินีก็ถอนหายใจพร้อมพลิกตัว

“โอ๊ย ฉันเพิ่งได้นอนนัตตี้ มีอะไรค๋อยโทร. มาใหม่ตอนบ่าย
ได้ไหม”

“ไม่ได้ นี่เรื่องด่วน!”

“เรื่องด่วนอะไรของแก...จับผู้ชายกินได้แล้วหรือไง” นลินีแก้ง
ถามและปลายสายก็แหงเข่าให้

“ทำได้แบบนี้ฉันคงไม่ต้องโทร. มาหาแกหรือจะ เรื่องสำคัญ
ที่ว่า ฉันเพิ่งไปเจอยายวิมลภามาอะสิ”

เมื่อรู้ว่าเรื่องอะไร นลินีก็แทบอยากวางสาย

“แล้วเกี่ยวอะไรกับฉันเล่า ถ้าเป็นเรื่องยายนี่ไม่ถือว่าเป็นเรื่อง
ด่วน ฉันจะวางแล้วนะ ฉันง่วง” นลินีเอาโทรศัพท์มือถือออกจากหู แต่
แล้วนราธิปก็ตะโกนเสียงดังออกมา

“เรื่องด่วนของแกเนี่ยสิ อาทิตย์หน้าก็ถึงงานแต่งงานของยาย
มลแล้ว จำได้ไหมว่าตัวเองไปทำอะไรไว้ล่ะ!”

นลินีทำหน้านิวแล้วเอาโทรศัพท์มือถือแนบหูเหมือนเดิม

“ทำอะไร” เธอได้ยินปลายสายถอนหายใจ

“ทำอะไร? ก็ทำว่าจะควงแฟนหนุ่มที่ทั้งหล่อกว่า รวยกว่าว่าที่
สามีของวิมลภามาอะสิ ลืมแล้วหรือไงอะ...อ้อ แต่แกพนันไว้ตอนเมานี่
หว่า แต่ยังไงก็เถอะ ยายมลยึดถือคำสัญญาแล้วบอกฉันอีกว่า เตรียม
รอเจอแกแล้ว งานนี้นางรอสืบแกและแน่ถ้าแกโกหก!”

คราวนี้หญิงสาวลืมหูลืมตาโพล่ง กระเด็นตัวลุกจากเตียง ความทรงจำวันนั้นหลังไหลมาอีกครั้ง เมื่อสองเดือนก่อนเธอไปงานเลี้ยงรวมรุ่นและแข่งตีมเครื่องตีมแอลกอฮอล์กับวิมลภาจนเมามาย แม้ราชาธิปจะเล่าให้ฟังคร่าวๆ ในเช้าวันรุ่งขึ้นที่ตื่นมา แต่สภาพของเธอก็ไม่เต็มร้อยนักเพราะอาเจียนหนักเกือบครึ่งวัน เมาค้างอย่างแรง และพอกลับมาเชียงรายก็มึ่งแต่ปิดตันฉบับ และเมื่อวันนี้โดนย้าเตือนบวกกับเวลาเหลือแค่สัปดาห์เดียว แน่นอนวน่างานเข้าเธอแล้ว!

“ให้ตาย! ฉันทพูดแบบนี้จริงหรือ” เธอถามย้า มืออีกข้างขยี้ผมยาวสลวยที่ยุ่งเหยิงอย่างแรง

“เออสิ บอกว่าจะคงแพนไปไม่พอ นี่ยังบอกอีกว่าจะต้องรวยกว่า หล่อกว่า ยากไปอีก! จะหามาเศรษฐกิจที่ไหนไปคงยะ” คำพูดของเพื่อนรักทำให้ลินนี่เครียดไปกินใหญ่

“งั้นฉันไม่ไปแล้ว ช่วยบอกวิมลภาด้วยว่าฉันป่วย ตกลงใหม่”

“จะบ้าหรือ! แบบนี้ก็รู้หมดสิว่าแกโกหก แกยอมแพ้ แล้วมันจะหยามแกไปตลอดชีวิต ช่มแกไปเรื่อยๆ” ยิ่งปลายสายพูดใส่แบบนี้เท่าทั้งสองข้างของลินนี่ก็ถีบไปมาในผ้าห่มด้วยความขัดใจ

“โธ้ย แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะเนี่ย แพนก็ไม่มี แล้วยังต้องไปหาคนแบบนี้มาอีก!”

“ฉันคิดทางออกไว้ให้แกแล้ว”

เมื่อรู้ว่าเพื่อนรักมีทางออก ดวงตากลมโตของหญิงสาวก็เป็นประกายทันที และเมื่อได้ยินแผนของเพื่อนรัก เธอก็รู้สึกมีหวัง เพราะอีกคนเสนอว่า ‘ให้จ้าง’ คนมาเป็นแพนนะสิ!

“จะมีใครรับงานแบบนี้ด้วยหรือ”

“แหม ก็ต้องมีบ้างแหละ หรือไม่แกก็หาแพนจริงๆ สักคน”

“จะบ้าหรือ หาแพนนะไม่ใช่เลือกซื้อผักในตลาด สามนาที่ก็ได้ผักใส่ถุงกลับบ้านนะ” คำเปรียบเทียบทำให้ราชาธิปหลุดหัวเราะเบาๆ

“ถ้าอย่างนั้นแกไปจ้างมาสักคน บอกเลยว่าห้ามแกหนีไม่อย่างนั้นเราจะพ่ายแพ้ยั้ง ฉันไม่ยอมให้แกพ่ายมลแน่นอน ฉันมีประชุมแค่นี้นะ ไว้จะโทร. มาใหม่”

“เดี๋ยวก่อนสินันต์ดี นัตตี้ ฮัลโหล...โอ้เอ๊ย วางไปแล้ว!” นลินีถอนหายใจ โยนโทรศัพท์มือถือลงบนที่วางอีกด้านของเตียง ทิ้งตัวลงนอนอย่างแรงพลางครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี

“ปากพาชวยจริงๆ เลยเรา จะทำยังไงละเนี่ย! แพนก็ไม่มี โฉ้ยแล้วทำใครไม่ทำ ดันทำยายวิมลภา ถ้างานนี้ไม่ได้ควงแพนไปด้วยมีหวัง...ไม่อยากจะคิด!” นลินีถอนหายใจ

วิมลภา ชาลญาชตรี ถือเป็นคู่ปรับหนึ่งเดียวของเธอที่แข่งขันกันมาอย่างยาวนาน จากเพื่อนสนิทแปรเปลี่ยนเป็นศัตรู แข่งกันทุกเรื่อง และที่จำได้ดีคงเป็นช่วงมัธยมปลายซึ่งมีการเลือกหัวหน้าห้อง ผู้ที่ลงสมัครเป็นหัวหน้าห้องมีสองคนคือเธอกับวิมลภา ตอนแรกคะแนนเธอนำมาอยู่ดี ๆ แต่สุดท้ายได้เป็นแค่รองหัวหน้า และมารู้ทีหลังว่าคู่ปรับแอบเล่นตุ๊กตาทอนลงคะแนนเสียง ปีนั้นทั้งปีนลินีโดนหัวหน้าห้องโขกสับแทบตาย! ยิ่งกว่าทาสในเรือนเบี้ยเสียอีก มาถึงงานเลือกตั้งประธานนักเรียน คราวนี้เธอเป็นฝ่ายชนะ แต่โดนพรรคของวิมลภาป่วนอยู่หลายงาน กว่าจะพาดพิงผ่านมาได้ก็เหนื่อยแทบตาย ยังไม่นับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อีก ไม่ว่าจะทำอะไร อะไรอีกคนจะทำตามเสมอ และคอยแต่จะเอาชนะ เริ่มแรกนลินียังเฉยๆ แต่นานไปเริ่มขอมไม่ได้ สุดท้ายกลายเป็นการแข่งขัน ซึ่งเธอเองไม่อยากจะยอมแพ้วิมลภาเหมือนกัน!

“นอนก่อนแล้วกัน ค่อยไปหาเอาดาบหน้า ยังเหลือเวลาดั่งเจ็ดวัน” เมื่อคิดได้แบบนี้ไม่นานเจ้าของร่างบางก็เข้าสู่นิทราอีกครั้ง และคราวนี้ในฝันก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของวิมลภากรอกรอแม่มดใจร้ายในการ์ตูน ที่หัวเราะเยาะเธอซึ่งไปงานแต่งงานเพียงลำพังไร้คู่ควง สายตาผู้คนรอบข้างมองมาอย่างล้อเลียน และฝันนั้นทำเอาหญิงสาว

หลับไม่เป็นสุขตลอดเข้านี้

บายโงตรงนลินีเดินลงมาจากชั้นบนของบ้าน เธอสวมเสื้อยืด สีเทาตัวโปรดกับกางเกงขาสั้นสีขาว ผมยาวสลวยปล่อยสยาย บ้าน เรียบเรียบทำให้เธอเดินตรงไปยังครัวซึ่งอยู่หลังบ้าน เป็นสวนที่ยื่นออกไปด้านนอกและต่อเติมให้กว้างขึ้น เธอเปิดบานประตูห้องครัว เวลานั้นกลิ่นหอมลอยมาพร้อมกับเห็นหญิงชราที่รักมากที่สุดกำลังยืนอยู่หน้าเตา นลินีอมยิ้ม เดินลงบันไดสองชั้นเพราะครัวเป็นพื้นที่ต่างระดับ ค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้ก่อนจะสวมกอดจากด้านหลังภาวิณี คุณยาย ไหว้เจ็ดสิบห้าปีจนอีกคนสะดุ้ง

“ว้าย ตาเถร! ยายนี่ เล่นอะไรแบบนี้ลูก ยายตกใจหมด” ภาวิณีรู้ว่าหลานสาวจึงเอ็ดเข้าให้

“โธ่ ยายคะ ไม่เห็นต้องตกใจเลย บ้านก็อยู่กันสองคน ว่าแต่ ยายทำอะไรคะ หอมจัง” นลินีมองสิ่งที่อยู่ในหม้อแล้วสูดกลิ่นหอม

“ข้าวต้มเมื่อเช้านี้แหละ เห็นว่าใกล้ได้เวลานี้จะตื่น ก็เลยมา อุ่นให้” ภาวิณีตอบหลานสาวคนเดียวด้วยความห่วงใย เธอดูแลนลินี มาตั้งแต่กำขวบเพราะคือญาติคนเดียวที่เหลืออยู่ พ่อแม่ของนลินีคือ นพเดชกับนาฏนภัส ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตทั้งคู่ ญาติ ฝั่งพ่อไม่มีใครอยากรับภาระเพิ่มด้วยการเอาเด็กไปเลี้ยง ดังนั้นเธอจึง เป็นคนรับมาเลี้ยงเสียเอง เงินเดือนครูไม่มากมาย แต่เธอตั้งปณิธาน ว่าจะเลี้ยงให้ดีที่สุด

“นี่ทำเองก็ได้ค่ะ ยายไม่เห็นต้องลำบากเลย” นลินีปล่อยแขน ที่โอบรอบเอวและจ้องมองภาวิณีที่หันมาสบตา

“ลำบากอะไรกัน เรื่องแค่นี้ ไปๆ ไปนั่นเลย เดี่ยวยายจะตักไป ให้”

“ก็ได้ค่ะ” นลินียิ้มอีกครั้งก่อนจะเดินไปนั่งที่โต๊ะไม้สี่มะฮอกกานี มีผ้าปูโต๊ะลูกไม้สีขาวคลุม ไม่ห่างกับเคาน์เตอร์ครัวเท่าไรนัก เธอทำ

แขนทอดมองคนเป็นยายด้วยความรัก จับพลันก็นึกถึงเรื่องงานแต่ง
สี่ปดาห์หน้า ใบหน้าหวานหม่นลงด้วยคิดไม่ตกว่าจะไปจ้างใคร และ
ดูเหมือนภาววิณีที่หมั้นตัวกลับมาพร้อมกับถ้วยข้าวต้มจะดูออก

“นั่งหน้ายุ่งเชียว มีอะไรรี” ภาววิณีถามขณะวางถ้วยข้าวต้มตรง
หน้าและนั่งลงตรงข้าม

“ยายจำวิมลภาได้ไหมคะ ที่เคยอยู่บ้านข้างๆ เรา”

“จำได้สิ ทำไมล่ะ” ภาววิณีถามอย่างสงสัย

“อาทิศย์หน้ายายมลจะแต่งงานแล้วนะค่ะ เชิญหนูไปร่วมงาน
ด้วย”

“ก็ไปสิ” ภาววิณียังไม่เข้าใจว่าทำไมหลานสาวถึงมีท่าที่หนักใจ
ไม่น้อย

“แต่ก็ไม่อยากไปเลยคะยาย ยายก็รู้ว่ามลนะชอบหาเรื่องนี้ ช่ม
นี่ตลอดเลย เวลาเจอหน้ากันที่ไรไม่เคยได้สงบสุข” นลินีบอกตามตรง
ไม่เคยมีความลับปิดบังคนเป็นยายอยู่แล้ว ในขณะที่ภาววิณีถอนหายใจ

“ใครจะทำอะไรก็เรื่องของเขา อยากช่มก็ช่มไป เราไม่เดินตาม
เสีย ใจก็เป็นสุข อีกอย่างการไปร่วมงานแต่งก็ไปในฐานะเพื่อน แต่ถ้า
นี่ไม่อยากไปเพราะไม่อยากเจอ อยากจะหนี นี่ต้องหนีไปตลอดชีวิต
เลือกเอาแล้วกัน อยากเป็นอย่างนั้นรี เวลาเจอหน้าต้องหลบหลีกนะ”

ภาววิณีสอนหลานสาว

“ไม่มีทางหรอกคะ ยายก็รู้รีไม่ใช่คนยอมคนซะหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นจะมีปัญหาอะไรกันล่ะ หน้าตุ้มเป็นดอกบัวเชียว”

คนเป็นหลานถอนหายใจออกมา “ก็นี่...เอ่อ นี่ดันไปรับคำทำ
ของมลไว้ล่ะสิคะ”

ภาววิณีพอจะเห็นเค้าลาง เพราะเด็กสองคนนี่ชอบทำอะไร
แปลกๆ เพื่อเอาชนะกันอยู่เรื่อย มีวันหนึ่งสมัยมัธยมปลาย นลินีกลับ
บ้านมาพร้อมกับเครื่องสำอางเต็มหน้า ชักใช้จนได้ความจึ้งรู้ว่าแข่งกัน

แต่งหน้ากับวิมลภา แล้วให้คนอื่นๆ โหวต หากใครชนะจะได้เป็น Miss School แต่หากฝ่ายใดแพ้จะเป็นทาสของคนชนะสองเดือนเต็ม ตอนนั้นเธอไม่ได้สนใจผลแพ้ชนะหรอก ได้แต่ช่วยหลานสาวล้างหน้าล้างตาเพราะผดผื่นขึ้นเต็มไปหมดพร้อมกับเทศนาไปยกใหญ่

“ทำอะไรกันอีกล่ะ ไม่ใช่เด็กๆ แล้วยะยายนี่ ปีนหน้าสามสิบแล้ว”

“อดไม่ได้นี่คะ ยายมลชอบทำให้นินहुตหงิดใจและไม่อยากยอมแพ้เลยจริงๆ”

“แล้วเป็นไงล่ะ สุดท้ายต้องมานั่งกลุ่มใจกับสิ่งที่ทำ ที่เดิมพันกันเอาไว้ ยายไม่รู้หรอกนะว่าเรื่องอะไร แต่ถ้าไม่สบายใจก็แค่ยอมรับไปตรงๆ เท่านั้นเอง”

นลินีถอนหายใจกรอกรอบพร้อมกับตักข้าวต้มเข้าปาก ไม่กล้าเล่าเรื่องที่พันกันไว้ให้ยายฟัง ไม่อย่างนั้นก็มีหวังโดนตำหนุซาแน่นอน ด้วยรู้ว่าภาวิณีค่อนข้างระเบียบจัดและพยายามให้เธออยู่ในกรอบมาตลอด ถึงแม้จะไม่เข้มงวดมาก แต่เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ก็มักอบรมสั่งสอนว่าไม่ควรมีรักก่อนวัยอันควร แม้ตอนนี้จะอันควรแล้วก็ตาม แต่คนเป็นยายยังหวังเธออยู่ไม่น้อย พร้อมกับย้ำว่าชีวิตนี้หากจะแต่งงานกับใครสักคนต้องเลือกคนที่ดีที่สุด และเข้ากับเราได้มากที่สุด ถ้าหาไม่ได้ อยู่คนเดียวจะสบายใจเสียกว่า

หลังจากรับประทานอาหารเข้าคอบ่ายเสร็จ นลินีช่วยภาวิณีคั้นกะทิสำหรับทำแกงไก่ตอนเย็น ก่อนจะไปปลีกตัวขึ้นไปด้านบนเพื่อเปิดคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็เข้าไปดูเฟซบุ๊กและพบว่ามีการแจ้งเตือนว่าวิมลภาแท็กอะไรบางอย่างมา เมื่อกดดูเธอก็แทบลมจับ ภาพสถานที่จัดงานยังไม่ร้ายแรงเท่ากับสเตตัสที่จะฆ่าเธอให้ตาย

มาดูสถานที่และกำหนดการคร่าวๆ สำหรับงานแต่งงานของมดกับพี่ฟิงส์ อาทิตย์หน้าเจอกันนะนี่ ฉันทอดดูแฟนเธออยู่นะจ๊ะ อย่าลืมควงมาล่ะ เพราะมีหลายๆ คนเขารอผู้ชายของนลินีกันทั้งนั้น!

“โอ้เอ๊ย ยายบ้า!” นลินีกุมขมับ มือขี้ฝุ่นของตัวเอง และไล่อ่านความเห็นซึ่งเป็นคนรู้จักทั้งนั้น เกือบห้าสิบความเห็นบอกว่าอยากให้เห็นแฟนของเธอ ยังไม่นับรวมหลายร้อยไลก์ให้ตาย! วิมลภาช่างกล้าใช้โซเชียลมีเดียมาเล่นงานเธอจริงๆ เลย มีหน้าซ้ำยังมีคนติดตามมากมายอีกด้วย งานนี้จะถอยหลังไม่ได้แล้ว

“เอาวะ! จะทำให้เธอหน้าแตกยับเลยยายมล!”

เมื่อตั้งใจแล้วว่าจะไม่ยอมแพ้ เธอจึงรีบโทรศัพท์ปรึกษาวิทยุทันที่ว่าจะจ้างใครมาเป็นคู่ควงที่หน้าตาหล่อเหลา โพรไฟล์เลิศ ที่สำคัญรวยสุดๆ แต่เรื่องรวยเธอคิดว่าสร้างเรื่องหลอกได้ เพราะวิมลภาคงไม่เอาเวลาอันมีค่ามานั่งขุดคุ้ยแน่ๆ คิดได้แบบนี้หญิงสาวก็รู้สึกโล่งใจนิดหน่อย ยิ่งนราธิบบอกว่าจะหาเด็กในสังกัดให้ด้วยแล้ว งานนี้เธอน่าจะลอล่า เพราะเพื่อนสนิทคนนี้มีเด็กในสังกัดเพียบ เรียกว่าวัยขบเผาะทั้งนั้น

ชายหนุ่มสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเดินออกมาจากอาคารผู้โดยสารสนามบินสุวรรณภูมิ โดยลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่มาเพียงใบเดียว เขาสวมเสื้อยืดสีขาว แจ็กเก็ตหนังสีน้ำตาลทับ ด้านล่างเป็นกางเกงยีนส์เข้ม ส่วนรองเท้าเป็นผ้าใบหุ้มข้อสีน้ำตาล หนุ่มร่างสูงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อบวมกับโครงหน้าที่คมเข้มทำให้สาว ๆ ที่ผ่านไปผ่านมาหลายคนแทบหยุดหายใจยามมองความหล่อเหลาสम्บูรณ์แบบของชายคนนี้ ชายหนุ่มถอดแว่นตากันแดดออกเมื่อเดินออกมาด้านนอกอาคาร นานแล้วที่เขาไม่ได้กลับมาเหยียบที่นี่ ครั้งนี้เรียกว่าเป็นการกลับมาอยู่นานกว่าทุกครั้ง เพื่อพิสูจน์บางอย่างให้คนเป็นพ่อได้เห็น

เวลานั้นคนขับรถคันเคยอย่างสมบูรณ์เดินมารอรับอยู่แล้ว ชายหนุ่มอมยิ้ม เดินไปทักทายอีกฝ่ายจึงได้รู้ว่า คนเป็นแม่อย่างแพรว-

พรรณล่องรู้การกลับมาครั้งนี้ของเธออยู่แล้วจึงส่งคนรถมารับ เขาส่ง
กระเป๋าทิ้งแล้วเดินตามไปเพื่อขึ้นรถ ภูติศเปิดประตูรถก่อนจะพบว่า
คนเป็นแม่นั่งรออยู่ข้างใน แอร์เย็นฉ่ำในรถทำให้เขารู้สึกดีขึ้นมาบ้าง
เนื่องจากไม่ค่อยชินกับอากาศร้อนของประเทศไทย เขาหันไปหาและ
ส่งยิ้มให้แม่ ที่ร่างกายจะเจ้าเนื้อนิดหน่อย แต่ยังคงความสวยงาม แม้อายุ
อานามปีนี้จะเข้าปีที่ห้าสิบเจ็ดไปแล้ว

“สวัสดิ์ครับคุณแม่”

แพรวพรรณ อัครอนันต์ ปรายตามองลูกชายก่อนจะบ่นเบาๆ
“ถ้าแม่ไม่สืบเองคงไม่รู้สินะ ว่าลูกจะกลับมาวันนี้”

น้ำเสียงตัดพ้อของคนเป็นแม่ทำให้ชายหนุ่มขยับเข้าไปใกล้แล้ว
สวมกอดอีกฝ่ายด้วยความคิดถึง “ยังไงมาถึงแล้วผมก็ต้องไปหาคุณแม่
อยู่ดีแหละครับ”

“ขอให้จริง หลายนๆ ครั้งภูกลับมา จะแวะมาหาแม่แค่วันกลับ
เท่านั้นแหละ จะไปตั้งรกรากถาวรอยู่ลอนดอนเลยหรือไง!” แพรว-
พรรณอดตัดพ้อไม่ได้

“คุณแม่อยากให้เป็นแบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ” ชายหนุ่ม
เลิกคิ้วถาม

คนเป็นแม่ถอนหายใจ เปลี่ยนมาจับมือของคนเป็นลูกและทอด
มองด้วยความรู้สึกสงสาร

“ไม่มีพ่อแม่คนไหนอยากให้ลูกไปอยู่ไกลๆ หรอกนะภู ถ้าภู
ทำตัวดีๆ ทำงานทำการ สานต่อธุรกิจ คุณพ่อต้องยกโทษที่ภูเคยทำตัว
เหลวไหลแน่นอนจ้ะ” แพรวพรรณปลอบใจลูก ทว่าชายหนุ่มส่ายหน้า

“ยังไงผมก็ไม่ได้อยู่ในสายตาของคุณพ่อแต่แรกอยู่แล้วละครับ
ผมไม่ใช่ทศสักหน่อย”

ทศ หรือ ภูริทศ พี่ชายต่างมารดาในวัยสามสิบห้าปี ผู้ซึ่งเป็น
ที่รักของพ่อและทำงานทำการเก่ง ชีวิตอยู่แต่ในกรอบ ซึ่งแตกต่างกับ

เขา ภู หรือ ภูติศ วัยสามสิบสองปี ที่เกษียณตั้งแต่สมัยวัยรุ่นจนถูกส่งไปอยู่ลอนดอนตั้งแต่เด็กกระทั่งเรียนจบ ด้วยความที่เขาเป็นคนเจ้าสำราญ เขาจึงไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเท่าไรนักตั้งแต่เรียนจนกระทั่งจบ จึงทำให้คนเป็นพ่อมองว่าเขาเหี้ยมขี้เกียจและไม่ฝอ และเมื่อมาถึงจุดหนึ่งในชีวิต ภูติศเปลี่ยนแปลงตัวเองและเริ่มเข้าทำงานที่โรงแรมชื่อดังของลอนดอนอย่างจริงจัง เวลานั้นเขาเคยโทรศัพท์ไปบอกคนเป็นพ่อเกี่ยวกับเรื่องงาน สุดท้ายได้รับแต่การดูถูกว่าเขาจะไปได้สักกี่น้ำ ภูติศจึงไม่เคยบอกใครเกี่ยวกับหน้าที่การงานของตัวเอง จนหลาย ๆ คนคิดว่าแม่อายุเขาจะมากขึ้นทุกวัน แต่ยังคงเตอะเป็นลูกคนรวยผลาญเงินไปวัน ๆ อยู่ดี

“เพราะแบบนี้แม่ถึงให้ภูกลับมา กลับมาทวงทุกอย่างที่เป็นของเราคืน” แพรวพรรณบอกตามตรง เธอโทรศัพท์เรียกลูกชายให้กลับมาโดยยื่นคำขาดตัดแม่ตัดลูก ไม่อย่างนั้นธุรกิจโรงแรมอันดับหนึ่งของประเทศของตระกูลคงตกอยู่ในมือของลูกเลี้ยงแน่นอน โดยที่ภูติศจะไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรเลย

“ผมไม่อยากจะโรงแรมหรอกนะครับ”

“ถ้าไม่อย่างได้ ภูจะกลับมาทำไม” คนเป็นแม่หันไปถาม สีหน้าของชายหนุ่มเข้มขึ้นอย่างจริงจังก่อนจะตอบ

“ที่ผมกลับมาเพราะผมอยากพิสูจน์ตัวเองให้คุณพ่อเห็นว่าผมมีศักยภาพเหมือนกัน แม้ใครหลาย ๆ คนจะไม่เชื่อผมก็ตาม แต่ผมไม่ได้อยากจะแย่งสมบัติกับพี่น้องเหมือนในละครหรอกนะครับคุณแม่ ผมไม่สนใจ สิ่งเดียวที่ผมต้องการและยอมกลับมาตามคำขอ คือการทำให้คุณพ่อยอมรับในตัวผมเท่านั้นเอง”

คำพูดจริงจังและแววตาหม่นเศร้าเล็กน้อยของภูติศที่สังเกตเห็นทำให้แพรวพรรณถอนหายใจ ปืบมือคนเป็นลูก

“แม่เชื่อว่าลูกทำได้เสมอจ๊ะ”

ภูติศเปลี่ยนสีหน้าเป็นทะเล้นแล้วหอมแก้มคนเป็นแม่ “ผมรักแม่จังครับ”

“ไม่ต้องมาปากหวาน แม่ดีใจมากเลยนะที่ภูกลับมา และดีใจที่สุดที่ไม่คว่ำหม่อมที่ไหนกลับมาด้วย” แพรวพรรณยังมิวายบอก เธอรู้ว่าลูกชายเจ้าชู้แคไหน เพราะเคยไปเยี่ยมที่ลอนดอน เปิดห้องไปเจอสาวผมทองเกือบเปลือยเดินอยู่ในห้อง ทำเอาเธอช็อกไปครึ่งวันเขียว

“เพราะผมกลัวแม่ช็อกยังไงล่ะครับ เลยให้เธอบินตามมาทีหลัง” คำพูดบวกกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของลูกชายทำให้คนเป็นแม่หยิกแขนเข้าให้

“อย่ามาโกหกแม่แบบนี้นะ แม่หัวใจจะวาย”

ภูติศหัวเราะ “หลานลูกครึ่งน่ารักจะตายนะครับแม่”

“ให้ตาทศมีแล้วกัน แม่อยากได้หลานไทย น่ารักกว่าเป็นไหนๆ”

ภูติศหัวเราะอีกครั้งก่อนจะพูดคุยกับแม่เรื่องสัพเพเหระ โดยที่แพรวพรรณจะเป็นคนพูดมากกว่า เพราะไม่ได้เจอลูกชายเกือบครึ่งปี และคราวนี้เขามาอยู่นานพอสมควร เธอจึงคิดแผนการผูกมัดลูกชายอยู่ที่นี้ถาวร นอกจากเรื่องธุรกิจที่ต้องจัดการและคอยกันท่าเพื่อเอาโรงแรมที่ควรจะเป็นของภูติศแล้ว เธอยังเล็งและทาบทามลูกสาวของเพื่อนรักไว้แล้วเช่นกัน หากทุกอย่างลงตัว ชีวิตนี้แพรวพรรณจะไม่ขออะไรอีก

เมอร์เซเดส-เบนซ์คันงามเลี้ยงเข้าสู่ประตูอุทยานสัตว์อนันต์
ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ บนพื้นที่ทำเลทองที่มีมูลค่าหลายสิบล้านบาท เนื่องจากอุทยานหลังงามกินเนื้อที่หลายไร่ถมยังติดแม่น้ำเจ้าพระยา ภูติศมองตัวบ้านหลังใหญ่สไตล์โมเดิร์นตรงหน้าก็รู้สึกคิดถึงเล็กน้อยนานแล้วที่เขาไม่ได้กลับมา ถึงแม่จะกลับมาประเทศไทย แต่เขามักจะนอนที่คอนโดมิเนียมส่วนตัวซึ่งซื้อเอาไว้มากกว่า เมื่อรถจอดนิ่งสนิท

ชายหนุ่มไม่รอให้คนขับรถเก่าแก่เปิดประตูให้ แต่เป็นฝ่ายเปิดออกมาเอง แพรวพรรณจูงมือลูกชายเดินเข้าบ้านหลังสีขาวสองชั้นขนาดใหญ่บริเวณโดยรอบร่มรื่นด้วยต้นไม้และสนามหญ้าสีเขียวที่ได้กลิ่นหอมสดชื่นของหญ้าตัดใหม่ ๆ

ชายหนุ่มเดินเข้าไปด้านในและถูกพาไปยังห้องรับแขกทางปีกขวา ซึ่งติดกับสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ เมื่อก้าวเข้าไปเขาก็ได้เห็นบุคคลที่ขึ้นชื่อว่า ‘พ่อ’ กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงโซฟาตัวยาว แม้วันเวลาผ่านไป แต่อีกคนดูไม่แก่เท่าไร ประมุขของบ้านและประมุขของอาณาจักรเดอะแกรนด์รอยัลเฮฟเว่น ที่มีหลายสาขาในประเทศไทย รวมถึงหลายสาขาในต่างประเทศ ภูเนศ อัศวอนันต์

“คุณคะ”

เสียงของภรรยาผู้ชีวิตดั้งขึ้น ทำให้ภูเนศละสายตามามองภรรยาและเลื่อนสายตาไปยังลูกชายคนเล็กที่เขาคิดมาเสมอว่า เสเพลและหาความภาคภูมิใจไม่เจอเลยจริงๆ

“มาแล้วหรือ”

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อ” ภูติศยกมือไหว้คนเป็นพ่อ ซึ่งอีกฝ่ายตอบรับด้วยการพยักหน้าเท่านั้น

แพรวพรรณดึงตัวลูกชายให้ไปนั่งโซฟาสีขาวตัวยาวตรงข้ามผู้เป็นพ่อ

“นี่ยังงี้ถึงกลับมาละ เงินหมด?” คำถามแรกทำให้ชายหนุ่มที่นั่งลงชะงัก ในขณะที่แพรวพรรณซักสีหน้า

“พูดอะไรแบบนั้นคะคุณ ตาภูกลับมาเพื่อที่จะช่วยงานคุณนะคะ”

“จริงหรือ นี่ผมพึ่งอะไรผิดไปหรือเปล่า ตาภูเนี่ยนะ ทำอะไรไม่สำเร็จเป็นขึ้นเป็นอันสักอย่าง จะมาช่วยบริหารโรงแรมของผม มาช่วยหรือมาทำให้เจ๊งละคุณ”

คำพูดดูถูกแบบนี้ไม่ทำให้ภูติศเจ็บปวดอีกแล้ว เพราะเขาเคยเจ็บมากกว่านี้อีก ชายหนุ่มจึงส่งยิ้มให้ราวกับว่าเป็นคำพูดธรรมดา

“แหม โรงแรมของคุณพอใหญ่โตขนาดนั้น ผมทำไปเล่นไป ก็ไม่เจ๊งหรอกครับ ไม่ต้องกังวล”

“ตาภู! ไปตอบอะไรแบบนี้ล่ะลูก ส่วนคุณก็เหมือนกัน หัดเชื่อใจลูกหน่อยสิ” แพรวพรรณยังมีวายเป็นเอ็ดสามมี

“จะให้ผมเชื่อใจยังไง เรียนจบมาตั้งไม่รู้กี่ปี ไม่เห็นทำงานเป็นหลักแหล่ง ทำอะไรไม่สำเร็จสักอย่าง พักหลังที่เจ็บหายไปคงผลาญเงินเล่นไปวันๆ สินะ งานการไม่ทำ” ภูเนศพนัดมหายใจ

ภูติศเป็นลูกชายคนเล็กที่ดื้อมาก และเกเรมาตั้งแต่วัยรุ่น ทำเรื่องเสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูลจนต้องส่งไปเรียนต่อที่ลอนดอน และยังมิวายมีเรื่องที่นี่นั่นอีก เรียนจบด้วยเกรดเฉลี่ยที่เกือบไม่รอดด้วยซ้ำ เขาจึงให้เรียนปริญญาโทต่อ และเมื่อเห็นลูกชายไม่ชวนขวยทำงาน จึงตัดหางปล้อยวัด เขารู้ว่าที่ภูติศกลับมาเพราะเขาเปรยๆ กับภรรยาอย่างแพรวพรรณว่าจะให้ภูริทศสานต่อธุรกิจโรงแรมของครอบครัวแทนแต่เพียงผู้เดียว

“ช่วยมองลูกในแง่ดีหน่อยเถอะคะคุณ! ตาภูอาจจะไม่ได้เพียบพร้อมเหมือนลูกรักคุณอย่างตาทศ แต่ลองให้ออกาสหน่อย” แพรวพรรณอดแหวะไม่ได้ ทำให้ภูเนศถอนหายใจ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณพ่อไม่ได้พูดผิดจากที่เป็นสักเท่าไร แต่วันนี้ผมอยากจะทำงานบ้าง แล้วหวังว่าคุณพ่อจะพอมือตำแหน่งให้ผมที่โรงแรมบ้าง” ภูติศยังยิ้มทะเล้น เหมือนคนไม่คิดอะไร แต่ในใจนั้นเขารู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร มีความลับอีกมากที่คนในบ้านยังไม่รู้และเขาไม่คิดจะบอก คนเราจะพูดอะไรก็พูดได้ แต่แค่คำพูดคนเป็นพ่อคงไม่เชื่อ ต่อให้เอาหลักฐานไต่ถามงานหรือใบรับรองมาให้ดู ก็คงโดนหาว่าเขารู้มา ดังนั้นพิสูจน์ตัวเองให้เห็นจะดีกว่า

“เฮอะ ตำแหน่งเหรอ ตอนนี่คนขับรถว่างอยู่ แยกไปทำตำแหน่ง นั้นก็ได้”

แพรวพรรณเบิกตากว้าง “จะบ้าหรือไงคะคุณ คนขับรถเนี่ยนะ! ลูกผู้บริหารต้องไปเป็นคนขับรถเหรอ”

“ลูกผู้บริหารก็ต้องทำเทียบกับพนักงานสิ ไซ้ว่าเป็นลูกผู้บริหาร แล้วจะได้เข้าไปทำตำแหน่งใหญ่โตเลยได้ที่ไหน ของแบบนี้ต้องพิสูจน์ และเริ่มเรียนรู้จากงานพื้นฐาน ตำแหน่งนี้แหละเหมาะสมที่สุด หรือจะไป ทำครัวแทน” ภูธเนศเลิกคิ้วถาม

“ฉันไม่ยอมหรือจนะคะ ที่ตาทศยังได้นั่งแท่นกรรมการผู้จัดการ เลย”

“ทศก็เคยทำแบบนี้มาก่อนนะคุณ ทำวนทุกแผนกด้วยซ้ำ อย่าทำเป็นจำไม่ได้หน่อยเลย ว่าไงตาทศ ทำได้ไหม หรือไม่อยากทำ ถ้าแกไม่อยากทำ โรงแรมฉันก็ไม่มีตำแหน่งอื่นว่างแล้ว” ภูธเนศบอก เขาอยากสอนญาติให้ค่อยๆ เรียนรู้ ยิ่งเป็นลูกเจ้าของโรงแรมจะมาทำ ว่างทำ ไม่มีประสบการณ์แล้วเข้ามาบริหารไม่ได้ เพราะจะทำให้เกิด คำครหา แล้วคนที่แย่คือญาติเอง

“แต่คุณ...”

“ไม่เป็นไรครับคุณแม่ ผมทำได้ ผมเองก็ชอบขับรถเหมือนกัน เป็นคนขับรถสบายดีออก” ชายหนุ่มยังพูดอย่างอารมณ์ดี ทำให้คน เป็นแม่ขัดใจ

“ลูกจะทำเป็นเล่นๆ ไม่ได้นะภู คนอื่นรู้อายุเขาแม่”

“อายุอะไรละคุณ อาชีพสุจริต มีแต่จะได้รับการยกย่องว่า ตาทศยอมทำงานระดับล่างทั้งๆ ที่เป็นถึงลูกผู้บริหาร แบบนี้ไม่ดีเหรอ หรืออยากให้เขาพูดกันว่า ตาทศไม่มีความสามารถ ประสบการณ์ก็ไม่มี แต่ ได้นั่งแท่นผู้บริหาร อาศัยเส้นสาย แบบนั้นภูมิใจเหรอ”

แพรวพรรณถอนหายใจแรง รู้สึกหงุดหงิดสามีตัวเองเหลือเกิน

“แต่จัน...”

“คุณแม่ครับ ผมโอเคครับ งานง่าย ๆ สบาย ๆ” ชายหนุ่มตอบตามตรง ตอนเขาทำงานที่โรงแรมในลอนดอนใหม่ ๆ โดนยิ่งกว่านี้เสียอีก ดังนั้นแค่คนขับรถไม่มีปัญหา

“แต่ลูกเพิ่งกลับมา จะรู้จักถนนหนทางเหรอ” แพรพรรณยังเป็นห่วง

“จีพีเอสบนรถก็มี จะกังวลอะไร” ภูเนศตอบแทน ทำให้ภรรยา คู่ชีวิตตัวดีส่ายตาไปมอง

“พอเลยคุณ ถ้าจะไม่สนับสนุนลูกก็นั่งเฉย ๆ ไปนั่นแหละ ตอนนี่จันโกรธคุณแล้ว”

คนโดนโกรธแดงตัวจากไซฟาด้วยความตกใจประหนึ่งว่างานเข้าแล้ว “อะไรกันคุณแพรพรรณ ผมไม่ได้ทำอะไรเลยนะ โกรธอะไรผมล่ะ”

“ไม่รู้ล่ะ จันโกรธคุณ คินนี่แยกห้องกันนอน!”

ภูดิศหัวเราะเบา ๆ ขึ้นความน่ารักของทั้งคู่ ก่อนจะแทรกด้วยการเอ่ยขึ้นก่อน

“ทะเลาะกันตามสบายนะครับ ผมขอตัวไปคอนโดฯ ก่อน”

“อ้าว ไปคอนโดฯ ทำไมละลูก ไม่พักที่นี่ละ แม่ให้เด็กทำความสะอาดห้องไว้แล้ว”

“คุณยังต้องถามอีกเหรอ อยู่คอนโดฯ คนเดียว เวลาไปไหนมาไหนจะได้สะดวกใจ เพื่อจะออกไปสังคม สัมผัสเลเทมาเหมือนเมื่อก่อน ยังดีที่ไม่ไปทำถูกสาวใครเขาท้องเข้า!” ภูเนศยังมีวายุพูด

คราวนี้แพรพรรณลุกขึ้นจ้องหน้าสามีด้วยความหงุดหงิดใจ

“ถ้าคิดจะพูดให้ลูกเสียใจ แนะนำว่าอย่าพูดเลยล่ะ! ไปกันตาฏ อย่าไปฟังคุณพ่อเลย แก่แล้วเลอะเทอะ!”

“อ้าวคุณแพรพรรณ ผมยังไม่แก่นะคุณ”

“แก่! ถ้ายังไม่แก่จะให้จันพาไปย้อมผมทำไม! ผมขาวจะหมด

หัวอยู่แล้ว” แพรวพรรณได้ที่ตอบโต้ ทำให้คนเป็นสามีทำตัวไม่ถูก

“คุณก็ข้อมเหมือนกันนั่นแหละ”

“ฉันจะ...”

“พอเถอะครับ พอเถอะ ผมลานะครับคุณพ่อคุณแม่ เชิญเถียงกันตามสบาย” ภูติศพูดเสร็จก็ลุกขึ้นยกมือไหว้คนทั้งคู่ก่อนจะเดินออกไป

แพรวพรรณอ้าปากค้าง “ภู เตี้ยวก่อนสิ ภู” คนเป็นแม่ตั้งใจจะเดินตาม แต่ภูเนศเดินไปตั้งแขนภรรยาเอาไว้ก่อน

“ปล่อยไปเถอะนำคุณ รู้อยู่แล้ว ตาภูชอบอยู่บ้านที่ไหน”

“ตาภูไม่อยากอยู่บ้านเพราะคุณนั่นแหละ คอยแต่จะหาเรื่องลูกเปรียบเทียบลูกกับตาทัต ที่ภูต้องไปเมืองนอกและไม่อยากกลับมา ก็เพราะคุณเลย” แพรวพรรณพูดออกมาตามตรง ในขณะที่ภูเนศถอนหายใจ

“ผมแค่อยากให้คุณมีแรงผลักดันก็เท่านั้น”

“คุณรู้ไหม คำดูถูก เปรียบเทียบ สำหรับบางคนมันคือแรงผลักดัน แต่สำหรับหลายๆ คนอาจจะฆ่าเขาทั้งเป็นก็ได้ และดูทำตาภูจะเป็นอย่างหลังซะด้วย!” แพรวพรรณสะบัดมือออกจะเดินหนี แต่ภูเนศจับมือภรรยาเอาไว้

“คุณก็พูดเกินไป ภูไม่เป็นแบบนี้หรอก อีกอย่างจะหนีไปไหน เรายังเคลียร์กันไม่จบเลย ผมไม่ได้แกล้งหน้อย”

แพรวพรรณหันไปจ้องหน้าสามี “แกก็หัดยอมรับว่าแก่เถอะคะ ปล่อยฉันเลย ไม่อยากอยู่ใกล้คุณ โมโห!”

“อ้าว พูดแบบนี้ข้อมไม่ได้นะ อย่างนี้ต้องพิสูจน์ว่าแก่หรือเปล่า” ภูเนศส่งสายตาเจ้าเล่ห์ ทำให้แพรวพรรณหน้าร้อนผ่าว แม้จะอายุอานามมากขนาดนี้ แต่ยังมีสติกันเหมือนวัยรุ่นอยู่เลย

“พูดอะไรของคุณไม่รู้!” แพรวพรรณว่าแล้วรีบเดินหนี

ภูธเนศหัวเราะกับอาการเขินอายของภรรยา เขารีบเดินตาม พลางบ่นว่าไม่ได้จะทำอะไรสักหน่อย ก่อนจะได้ยินเสียงต่อว่าลอยมา

ภูติศเปิดประตูและลากกระเป๋าเข้ามาในห้องชั้นบนสุด ที่มีราคาแพงสุดและมีสระว่ายน้ำในตัวรวมถึงลานจอดรถที่อยู่อีกด้านหนึ่ง หลังจากสมบุญอุสาสมาส่งที่คอนโดมิเนียมสุดหรูใจกลางเมืองกรุง ภายในห้องยังสะอาดเอี่ยมเหมือนเดิมเพราะเขาโทรศัพท์ให้แม่บ้านของคอนโดมิเนียมเข้ามาทำความสะอาดให้ก่อนจะกลับมา ซึ่งเป็นแบบนี้ประจำทุกครั้ง เจ้าของร่างสูงเดินไปยังห้องรับแขกที่ติดกับประตูกระจกบานเลื่อนที่มองเห็นทัศนียภาพของกรุงเทพมหานครได้อย่างชัดเจน ชายหนุ่มทั้งตัวลงบนโซฟาหนังสีน้ำตาล จากนั้นก็ถอดแจ็กเก็ต พลางนึกถึงเหตุผลที่ต้องกลับมาที่นี่

ภูติศกลับมาครั้งนี้ตามคำสั่งของคนเป็นแม่ เขาไม่ได้ต้องการสมบัติ แต่ต้องการพิสูจน์ตัวเอง เพราะทุกครั้งคนเป็นพ่อมักจะเข้าใจเขาผิดๆ ว่ายังทำตัวเหลวแหลก เกเร ผลาญเงินไปวันๆ เมื่อก่อนเขาอาจจะเป็นอย่างนั้น แต่เมื่อคนเราโตขึ้น มีความคิดมากขึ้น หลายๆ อย่างก็เปลี่ยนไป

ตอนนี้เขาไม่ใช่ภูติศคนเก่าที่มักสร้างเรื่องสร้างปัญหา เขากำลังคิดจะสร้างอนาคตด้วยสองมือของตัวเอง และพิสูจน์ให้ภูธเนศได้เห็นตัวเขารู้ดีว่าภริษัทท์ที่มักจะถูกยกให้เป็นแบบอย่างนั้นเก่งกว่าเขาทุกด้าน หากเป็นเมื่อก่อนชายหนุ่มคงเทียบไม่ติด แต่ตอนนี้เขาคิดว่าตัวเองไม่มีอะไรด้อยกว่าภริษัทท์ เขาไม่ได้เกลียดพี่ชาย แต่บางครั้งรู้สึกว่าการเปรียบเทียบของพ่อทำให้เขาอยากเอาชนะอีกฝ่าย และครั้งนี้เขากลับมาทำให้ทุกคนเห็นว่า เขาไม่ได้เป็นผู้ชายที่เหยียบขี่ไถ่ไม่ผ่ออีกต่อไป ตลอดชีวิตตั้งแต่เด็กจนโต ภูติศไม่เคยเลยที่จะได้รับคำชมเชยจากคนเป็นพ่อ เขามักถูกนำไปเปรียบเทียบและค่อนข้างขอดเสมอ จนกลายเป็น

ปมและบาดแผลในใจของชายหนุ่ม นอกจากจะกลับมาเพื่อพิสูจน์ตัวเอง เขายังกลับมาเพื่อรักษาปมในจิตใจด้วย

ภูติศตอสายหาเพื่อนรักอย่างธนาชาติเพื่อชวนไปสังสรรค์คืนนี้ด้วยกัน กลับมาไทยทั้งที่จะไม่เที่ยวเลยก็ไม่ได้ เขารักความสำราญอยู่แล้วและเป็นชายโสดที่เนื้อหอมสุดๆ ซึ่งยังไม่คิดจะลงหลักปักฐานกับใครจนกว่าจะเจอเจ้าของหัวใจตัวจริง เวลานั้นอย่าว่าแต่หัวใจ ทั้งชีวิตของภูติศก็จะยกให้เธอคนนั้นได้เช่นกัน!

2

ข้างเฟือกในป่าคอนกรีต!

สนามบินดอนเมืองคลาคล่ำไปด้วยผู้โดยสารมากมายทั้งขาเข้าและขาออก นลินีที่สวมเสื้อกล้ามสีขาวยาวตัวในและเสื้อยืดลายสกอตตัวนอก ด้านล่างเป็นทางเกยยื่นยาวสวมกับรองเท้าผ้าใบยี่ห้อดังสีขาว สะพายเป้ใบใหญ่กำลังรอคอยใครบางคนอยู่ ทันทีที่เห็นรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นสีแดงแล่นมา ป้ายทะเบียนรถคันเดียวกับคันที่กำลังรอ หญิงสาวก็เดินตรงไปหา เมื่ออีกฝ่ายชะลอรถ เธอก็เปิดประตูด้านหน้าและเข้าไปนั่งทันที

“รอนานไหมยะ” นราธิปเอ่ยถามพร้อมกับออกกรรทันทันทีเพราะรถข้างหลังจี้มายังไม่พอ ยามยังเป่านกหวีดไล่อีก ซึ่งความวุ่นวายนั้นเห็นจนชินตาที่สนามบิน

“ไม่นานเท่าไรหรอก”

“เดี๋ยวฉันไปส่งแกที่โรงแรมแล้วจะไปทำงานต่อ ที่จริงแกพักที่คอนโดฯ ฉันก็ได้นะ” นราธิปยังมีวายเป็นชวน

“เกรงใจ ไม่กี่วันเอง อีกอย่างฉันได้ส่วนลดโรงแรมนี้มาจากการเล่นเกมตอบคำถามในเพจ ฐู๋ใหม่ โรงแรมห้าดาวสุดหรูขนาดนี้ มีเงินก็เข้าพักไม่ได้นะ เพราะบางที่จองจนคิวยาวเป็นเดือนๆ” นลินีบอกด้วยความภาคภูมิใจกับส่วนลดที่ได้มานี้ โดยปกติโรงแรมจะไม่ลดเยอะ

ขนาดนี้ แต่เนื่องในโอกาสครบรอบวันก่อตั้ง จึงมีแพ็คเกจพักรีส่อง
คืนด้วย แต่เธอพลาดรางวัลนั้นไป และได้รางวัลปลอมใจเป็นส่วนลด
เท่านี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว

“แหม พูดตรงๆ ก็ได้ยะ ว่าถ้าไม่ได้ส่วนลดแปดสิบเปอร์เซ็นต์
คงไม่ยอมนอนไนท์ใหม่” นราธิปถามอย่างรู้ทัน

อีกคนหันไปยิ้มกว้าง “ไม่มีใครรู้จักฉันเท่าแกอีกแล้ว”

“เอาละๆ เลิกพูดเรื่องนั้น แต่มาพูดเรื่องสำคัญวันพรุ่งนี้ดีกว่า
ฉันเต็มเด็กฉันหมดแล้วนะ ไม่ต้องห่วง รับรองพรุ่งนี้ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ
เป๊ะๆ” นราธิปพูดด้วยความมั่นใจ เด็กแต่ละคนนั้นเรียกได้ว่าวัย
ขบเพาะ รู้จักกันตอนเที่ยวกลางคืนทั้งนั้น แม้ไม่ได้ ‘กิน’ แต่ก็ติดต่อกัน
ตลอด จึงพอมามาช่วยลินีได้

ลินีนี้อย่างพึงพอใจ แต่ก็มิวายย้ำ “เยี่ยมมาก ตกลงน้องเขา
ไม่เอาค่าตัวจริงๆ ใช่ปะ แะข้าวหนึ่งมื้อนะ?”

“เออ ไม่ต้องกลัวได้จ่ายเงินหรอก เพราะถ้าจะจ่ายจริงๆ จ่าย
ด้วยร่างกายฉันแทน”

ลินีหัวเราะออกมาแล้วผลักไหล่เพื่อนรัก “ชอบเลยสิยะ!”

“แน่นอน! นี่ฉันเตรียมชุดให้แกแล้วนะ พรุ่งนี้จะไปแบบหน้าสด
ไม่ได้ ฉันเลยหาช่างแต่งหน้ามาให้แกหนึ่งคน เขาจะไปที่โรงแรมพรุ่งนี้
ช่างคนนี้เป็นรุ่นพี่ของตัวเอง แต่งฟรี”

ลินีก็อดแชนเพื่อนรักอย่างเอาใจ “แกเยี่ยมไปเลยนี่ดี นี่ถ้า
ฉันไม่มีแกจะเป็นยังไงนะ แถมทุกอย่างก็ฟรีหมด ให้ตาย...สวรรค์ส่ง
คนดีๆ มาให้ฉันแท้ๆ เลย” คำพูดของลินีทำให้นราธิปกลอกตา

“ที่ฉันไปหาคนใกล้ตัวมาเพราะรู้ว่าแกเค็มมายนี่! แกไม่ยอมให้
เงินกระเด็นกับเรื่องพวกนี้หรอก ฉันรู้ทันยะ ทุกอย่างก็เลยต้องฟรีหมด
นี่ไง”

ลินีหัวเราะแหะๆ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “ว่าแต่ พรุ่งนี้แกไม่ว่าง

มารับฉันจริงๆ เหมอ”

“ฉันมีสัมภาระณั้ดารา ช่วงนี้ฉันงานยุ่งมากเลย กลับมารับแก ต้องไม่ทันแน่ ไปสายเดี๋ยวดอนแวนะอีก แกนั่งรถโรงแรมไปเลยสิ มีบริการอยู่ไม่ใช่เหมอ สวยๆ เลิศๆ นั่งรถหรูๆ รับรองว่ายายมลดตาอ่อน ผ่าว” นราธิปเสนอ อีกรั้งตัวเขาเพิ่งมาทำงานเป็นนักข่าวได้แค่หนึ่งปี เลยไม่ยากลบอ่อยๆ

นลินีมีสีหน้าคิดหนักเล็กน้อยก่อนจะตอบ

“แต่รถโรงแรมแพงมากเลยนะแก แต่ห้องพักราคาปกติก็หลัก หมื่นเข้าไปแล้ว แกว่าเช่ารถจะราคาเท่าไร”

“โอ๊ย ยายเกลื่อ! ฉันช่วยออกก็ได้! ถือชะว่าอยากให้อายมลด หน้าแหกแตกไม่เป็นชั้นดี ต้องดูดีตั้งแต่ราชรถ พอใจยัง”

“แกก็เกินไป กงเกลื่ออะไร ฉันไม่ได้เค้มขนาดนั้นสักหน่อย แต่เงินควรจะใช้ย่ำงรอบคอบไม่ถูกหรือไ้ แต่ในเมื่อแกช่วยออก จั้ก็โอเคจ้ะเพื่อนรัก เขาเป็นว่าเ็นนี้ฉันจะเลี้ยงอาหารอีสานร้านประจำของเราเป็นการตอบแทนแล้วกันนะจ้ะ!” นลินีพูดอย่ำงเอาใจ

นราธิปเบะปากเล็กน้อย “คำรถตั้งหลายตั้งค์ เลี้ยงอาหารอีสานแค้ไม่ก็ร้อย คู้มไ้หมเนี่ยยายนี่”

“หรือแกไม่กิน” หญิงสาวเล็กคิ้วถาม

“เออๆ กินๆ กำขี้ดีก็กำตด”

“จันก็ไม่ต้องบ่น” เมื่อตกลงกันได้แล้วนลินีก็เปิดเพลงฟังย่ำง อารมณ์ดี วันศุกร์แบบนี้ไม่ต้องพูดถึงการจรรยาในกรุงเทพมหานครเลยว่ำรถจะติดแค้ไหน กว่ำจะไปถึงโรงแรมที่พักรั้งกินเวลาไปก็อบชั้วโมง

นราธิปโยนเธอลงพร้อมกับชุดสำหรับใส่ไปทำงานพรงนี้ ก่อนจะนัดแนะมารับชวงค้ำเพื่อไปกินอาหารอีสานร้านโปรดที่ชอบกินด้วยกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

หญิงสาวเดินดูตึกสูงของโรงแรมด้านหน้า ความงดงามของ
โรงแรมทำให้เธอตกตะลึง ความหรูหราและการบริการยิ่งไม่ต้องพูด
ถึง พนักงานทุกคนยกมือไหว้ ตั้งแต่พนักงานยกกระเป๋า พนักงานเปิด
ประตู กระทั่งพนักงานต้อนรับ แถมยังมีเวลล์คัมดริงก็ให้อีกด้วย ชื่อ
โรงแรม ‘เดอะแกรนด์รอยัลเฮฟเวน’ ก็สลักด้วยสีทองตัวใหญ่ติดเอาไว้
ด้านหลังของแผนกต้อนรับด้านหน้า

หญิงสาวนำส่วนลดที่ได้จากการร่วมสนุกมอบให้พนักงาน ไม่
ถึงสิบนาทีทุกอย่างก็เรียบร้อย เธอจ่ายค่าห้องเพียงแค่นับเปอร์เซ็นต์
จากราคาจริงก็ได้นอนห้องสุดหรูหรราราคาหลักหมื่น ถือว่าเป็นความ
ฟินของมนุษย์เค็ม...ไม่สิ นลินีมักบอกตัวเองว่าเธอไม่ได้เป็นคนเค็ม
แค่เป็นคนประหยัดเท่านั้น

หญิงสาวเดินไปตามพรมนุ่มๆ ที่ปูทอดยาวไปยังลิฟต์เมื่อได้
คีย์การ์ดเรียบร้อยแล้ว พนักงานทำท่าจะมาช่วยยกกระเป๋าไปส่งด้านบน แต่
เธอมีแค่ใบเบเตียวจึงจัดการตัวเองได้ เมื่อเข้ามาในลิฟต์ก็แตะคีย์การ์ด
ตรงแผงควบคุมก่อนจะกดเลขสามสิบ

ห้องพักสวยงามกว่าที่เห็นในรูป โดยเฉพาะหน้าต่างบานใหญ่
ซึ่งสามารถมองเห็นสภาพของกรุงเทพมหานครรวมถึงความวุ่นวาย
ในป้ายวันศุกร์ได้อย่างชัดเจน แต่ที่สะดุดตาคงเป็นเตียงคิงไซส์ที่อยู่
ตรงกลางนี่แหละ! ความใหญ่โตล่อลวงให้เธอโถมตัวเข้าไป และมัน
ตึงตึงจนหญิงสาวชอบใจ นลินีนอนกลิ้งอยู่หลายนาที่ก่อนจะเริ่ม
สำรวจห้อง แนนอนว่าโรงแรมห้าดาวขนาดนี้ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก
สะดวกทุกอย่างจึงครบครัน ชุดรับแขกเล็กๆ ภายในห้องและโทรทัศน์
ติดผนังก็หรูหราไม่น้อย นลินีสำรวจห้องพักอยู่ไม่นานนัก สุดท้ายก็
เพลอ็บบจนได้เพราะความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ

ส่วนห้องทำงานของรองประธานเวลานี้ มีชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีดำสนิทดูดี ด้านในสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวอยู่ในห้อง ตรงสูทตัวสวย มีป้ายชื่อ ‘ภูติศ อิศวอนันต์’ เครื่องแบบของคนขับรถของโรงแรมไม่กระຈอกเท่าไร ดูหรูหราสมกับเป็นโรงแรมห้าดาว ชายหนุ่มทำงานมาได้ห้าวันแล้ว และวันนี้เป็นวันแรกที่ได้เจอพี่ชายต่างมารดาอย่างภูริทัตซึ่งเพิ่งกลับจากการประชุมที่อเมริกา

ภูริทัต อิศวอนันต์ จ้องมองน้องชายที่ไม่ได้เจอกันนาน ภูติศห่างจากเขาสამปี แม่ของเขาเสียชีวิตทันทีเมื่อคลอดเพราะร่างกายไม่แข็งแรงบวกกับมีโรคประจำตัว ชายหนุ่มจึงได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อ แม่ของเขาเป็นผู้หญิงธรรมดา ไม่ได้ร่ำรวยอะไร หลังจากที่แม่เสียชีวิต ภูติศมีรูปร่างสูงโปร่ง แต่สูงไม่เท่าน้องชาย ผิวพรรณขาวถอดแบบคนเป็นแม่ และมีใบหน้าเค้าโครงไปทางเชื้อสายจีน ซึ่งได้จากคนเป็นแม่อีกนั่นแหละ

“เป็นไง ทำงานเป็นคนขับรถ” ภูริทัตเอ่ยถามน้องชายที่ตัวสูงกว่าเกือบสิบเซนติเมตร และร่างกายเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ไม่ได้สูงโปร่งแบบเขา

“ก็ดี นายมีอะไร” ภูติศเลิกคิ้วถามพี่ชายที่ผิวขาวกว่าและค่อนข้างดูสำอางไม่น้อย เจ้าของใบหน้าที่นั้นสวมแว่นตาอยู่ ภูริทัตเป็นผู้ชายเรียบร้อยอยู่ในกรอบ ไม่แปลกที่ภูติศจะชื่นชมและปลื้มเหลือเกิน เรียนก็สอบได้ที่หนึ่งตลอด จบมหาวิทยาลัยด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งทั้งปริญญาตรีและปริญญาโทสาขาบริหารทั้งคู่ เขาเคยมักจะโดนเปรียบเทียบกับพี่ชายคนนี้บ่อยๆ

“แค่อยากทักทาย นายไม่ไปที่บ้าน ฉันไม่เจอ คุณแม่บอกว่า นายกลับมาแล้ว”

“ใช่ หมุดจรแล้วขอตัวไปทำงานก่อน เดี่ยวจะมีคนหาว่าฉัน ऊ้งาน” ภูติศลุกจากเก้าอี้ ในขณะที่คนเป็นพี่ลุกขึ้นด้วยเช่นกัน

“ถ้านายอยากจะขึ้นมาทำงานข้างบน ฉันจะไปพูดกับคุณพ่อให้”

ภูติศชะงักทันที เขาหันมามองและแค้นยิ้ม “ฉันพอใจที่จะทำงานตรงนี้ นายไม่ต้องสนใจฉันหรอก”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แต่ฉันก็ดีใจที่นายกลับมาช่วยงานคุณพ่อ”
เขาไม่ค่อยอยากจะทำคำพูดของคนเป็นพี่เท่าไรนัก แม้ภูริทัตจะเป็นคนนึงๆ แต่มักจะมีความทะเยอทะยานซ่อนนอยุ่ภายใน หลายๆ ครั้งเขารู้ว่าอีกคนพยายามทำทุกอย่างให้เหนือกว่าเขาเสมอ แม้เขาจะไม่ได้เกลียดอีกฝ่ายก็จริง แต่ก็ไม่ได้ชอบหรือพิศวาสเช่นกัน

“แนใจเหวอที่พูดนะ นายดีใจจริงๆ นะเหวอ ไม่คิดบ้างหรือไง ว่าถ้าฉันทำได้ดี โรงแรมนี้จะตกเป็นของฉัน แทนที่จะเป็นของนาย”

ภูริทัตส่ายหน้าเล็กน้อย “นายคิดอะไรแบบนั้นล่ะ”

“ฉันจะคิดแบบนี้แหละ ขอตัวก่อน” ภูติศบอกเท่านั้นก่อนจะเดินจากไป และเมื่อบานประตูปิดลง สีหน้าของภูริทัตก็เปลี่ยนเป็นเรียบเฉยก่อนกระตุกยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่น้อยคนนักจะได้เห็น

“ฉันก็อยากจะทำเหมือนกันว่านายจะทำได้ดีกว่าฉันหรือเปล่า ภูติศ”

เช้าวันรุ่งขึ้น ช่วงบ่ายคล้อยก่อนงานแต่งงานจะเริ่ม นลินีกำลังนั่งเป็นตุ๊กตาให้ช่างแต่งหน้าสาวประเภทสองที่นราธิปหามา ซึ่งครบในคนเดียวทั้งแต่งหน้าและทำผม ระหว่างที่แต่งหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้วกำลังทำผม เสียงโทรศัพท์มือถือของนลินีก็ดังขึ้น เธอกลอกตาไปมาเมื่อรู้ว่าใคร คู่ปรับหนึ่งเดียวของเธอนั่นเอง

“ฮัลโหล”

“ฉันจะโทรศัพท์มาบอกว่าเย็นนี้อย่าไปสายนะจ๊ะนี่ ตอนนี้นัดนี้ นั่งนับเวลารอ อยากรู้อะไรของเธอจะแยะ”

นลินีกระตุกยิ้มเล็กน้อย เมื่อรู้ว่างานนี้เธอชนะเห็นๆ

“อ้อ ไม่สายหรอกจ้ะ นี่ก็รอแฟนฉันมารับอยู่ เธอได้เห็นเขาแน่ แต่เตือนไว้ก่อนนะจ๊ะ อย่าตะลึงกับความหล่อของแฟนฉันล่ะ เพราะ ว่าหล่อกว่าพี่พงศ์ของเธอเสียอีก! กลัวจะมาเสียตายที่หลัง” นลินีพูด รวากับถือไฟเหนือกว่า เพราะได้เห็นกัมพลหนุ่มรุ่นน้องของนราธิป ที่ ไปไหว้วานขอให้มาช่วยเธอแล้ว หน้าตาหล่อเหลาเขียว แม้จะหน้าเด็ก ไปหน่อย แต่เธอเชื่อว่าเป็นสเปกของวิมลภา

“อย่ามั่นใจไปหน่อยเลยยายนี่ คงไม่ได้ไปจ้างใครมาสวมรอย เป็นแฟนหรอกใช่ไหม” คำถามรวกับรู้ทันทำเอาหญิงสาวขยับตัวเล็กน้อย ประหนึ่งคู่ปรับกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าอย่างไรอย่างนั้น

“บ้าเหอ ใครจะไปทำแบบนั้นยะ มีแฟนจริงๆ ก็บอกว่ามีจริงสิ จะไปจ้างใครที่ไหนมา ฉันไม่ยอมลงทุนเพียงเพราะอยากเอาชนะหรอกนะ” แม้จะพูดสวยหู แต่แท้จริงแล้วเธอทำสิ่งที่วิมลภาพูดทุกอย่าง

“งั้นก็ดี ฉันจะคอยดู แล้วเจอกัน!”

เมื่ออีกฝ่ายกดตัดสาย นลินีก็หัวเราะเบาๆ เพียงแค่ยกแรกก็รับรู้ถึงความไม่พอใจของวิมลภาที่ดูจะผิดหวังเมื่อเธอพูดอย่างมั่นใจว่า จะมีคนคงไปแน่ๆ แถมยังหล่อกว่าเจ้าบ่าวในงานแต่งงานเสียอีก ระหว่างที่นลินีกำลังยิ้มเพลงเบาๆ พลังเช็กโทรศัพท์มือถือ นราธิปก็โทรศัพท์ มาพอดี หญิงสาวคิดว่าหนุ่มคนนั้นคงมาถึงแล้วจึงกดรับสาย

“ว่ายังไงจะนัดดี เด็กของแกมาถึงแล้วเหอ?”

“เด็กบ้านนั้นมันหายไปยายนี่!”

พอรู้ว่่าเรื่องอะไรหญิงสาวก็เบิกตากว้าง กระเด็นตัวจากเก้าอี้จน เครื่องหนีบผมกระชากอย่างแรง แต่ก็ไม่ทำให้เจ้าตัวเจ็บเพราะมัดแต่ ตกใจอยู่

“กะ...แกว่าอะไรนะ!” หญิงสาวถามย่ำ

“ก็ไอ้พลมันหายไปนะสิ ฉันโทรศัพท์ที่ไปหา มันก็ปิดเครื่อง เลย

โทร. ไปที่คอนโดฯ เจ้าหน้าที่บอกว่าเห็นถือกระเป๋าเดินทางออกไปตั้งแต่เข้ามิดแล้ว!”

นลินีก็ลื่นน้ำลายลงคอเสียงดัง “ให้ตาย...ทำยังไงดีล่ะ ฉันเพิ่งวางสายจากยายวิมลภา แถมคุยไว้เยอะอีกด้วย ตายๆ ฉันตายแน่ๆ” เธอแทบนั่งไม่ติดจนช่างทำผมต้องเอ่ยเตือนเบาๆ

“น้องนี่ นั่งดีๆ หน่อยสิคะ นี่ผมจะยุ่งหมดแล้วนะ”

หญิงสาวจึงนั่งให้เรียบร้อยมากขึ้น

“มันลับแกและแน่น ยายนี่เฮ้ย!”

“แล้วจะทำยังไงล่ะ ฉันไม่ไปดีไหม บอกว่าฉันท้องเสียซะ ฉันว่าแผนนี้เวิร์ก!” หญิงสาวเสนอ แต่ปลายสายถอนหายใจดังจนได้ยิน

“จะบ้าเหรอ คนอย่างยายมลหรือยอมแพ้อะไรง่ายๆ มันได้เล่นงานแก ใส่อีซี่ใจจนละนะสิ! เอาแบบนี้ ฉันจะลองติดต่อคนอื่นดูก่อน แกใจเย็นๆ แต่งตัวสวยๆ รอไปก่อนแล้วกัน” นราธิปบอกอย่างตัดสินใจ

“ก็ได้ๆ” นลินีวางสายแล้วเริ่มครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี จริงอยู่ว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร แต่อีกฝ่ายเป็นคู่ปรับกันมาตั้งแต่กำขบขัน ยี่สิบเก้า เลยกกลายเป็นสงครามอันใหญ่หลวงที่จะยอมแพ้และเสียหน้าไม่ได้เด็ดขาด อีกทั้งวิมลภา รู้จักคนเยอะ ไม่เพียงแค่ว่าเพื่อนร่วมชั้น แต่เธอจะได้ฉายไปยันแขกในงานด้วยนี่สิ คนอื่นอาจไม่กล้าทำ แต่สำหรับผู้หญิงคนนี้ หากทำให้เธอเสียหน้า กลายเป็นตัวตลก และอับอายอย่างถึงที่สุด วิมลภาทำได้แน่ คิดแล้วก็หนักใจ

กระทั่งทำผมและแต่งตัวเสร็จแล้ว นลินีก็ทอดมองตัวเองอยู่หน้ากระจก นราธิปเลือกชุดเดรสสีชมพูอ่อนคอปกยาวถึงเข่า ช่วงเอวมีเข็มขัดเส้นเล็กๆ รัดเอาไว้ยิ่งเสริมให้ช่วงบนดูอวบอ้อม โดยเฉพาะหน้าอกหน้าใจ ที่แม้ นลินีจะเป็นผู้หญิงตัวเล็ก สูงเพียงหนึ่งร้อยหกสิบสามเซนติเมตร แต่ต้องบอกว่าแม่ให้มาเยอะ ดังนั้นเรื่องนี้ชนะวิมลภา

ขาดลอย จนอีกฝ่ายต้องไปเบี่ยงจากอกไขดาวเป็นอกภูเขไฟไกลยัน
เกาหลี่!

ใบหน้าสวยหวานที่ปกติจะไม่ค่อยแดงแถม เพราะวันๆ ใช้ชีวิต
อยู่แต่ในบ้าน นานๆ ครั้งถึงออกงาน วันนี้กลับมีสีสันเต็มไปหมดและ
ลงตัวเข้ากับใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ได้เป็นอย่างดี ดวงตากลมโตยิ่งดู
สวยงามมากขึ้นเมื่อเพิ่มความหวานด้วยอายไลเนอร์และปิดขนตาให้
งอนยาว ริมฝีปากอวบอิมที่เคยกาแต่ลิปมัน วันนี้แถมด้วยสีชมพูอ่อนๆ
ส่วนผมยาวสลวยที่มักปล่อยสยายก็จัดเป็นทรง โดยแบ่งผมส่วนหน้า
ถักเป็นเปียเส้นเล็กสองเส้น อ้อมมาผูกข้างหลัง ผมส่วนที่เหลือปล่อย
ให้ทิ้งตัวอย่างน่ารัก พร้อมกับก๊อบติดผมรูปดอกกุหลาบสีชมพูประดับ
เอาไว้ โดยรวมวันนี้ฉันยังไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะสวยได้ขนาดนี้
แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอสนใจ สิ่งเดียวที่หญิงสาวสนใจคือคู่คงไปงานนี้
แหละ!

สามสิบนาทีที่ต่อมานลินีนั่งอยู่ตรงโซฟาหลังจากช่างแต่งหน้า
ทำผมกลับไปแล้ว เหลืออีกชั่วโมงเดียวงานแต่งงานจะเริ่ม พระอาทิตย์
เริ่มคล้อยต่ำจนท้องฟ้ายามนี้ของกรุงเทพมหานครกลายเป็นสีส้ม เสียง
เรียกเข้าโทรศัพท์มือถือดังขึ้น หญิงสาวคว้ารับสายทันทีเพราะเป็นเบอร์
ของนราธิป

“ว่ายังไงบ้างนัตตี้”

“ให้ตาย! เวลาที่ฉันจะเรียกใช้งาน ไม่มีใครว่างเลยสักคน
งานเข้าเราแล้ววันนี้เฮ้ย!” นราธิปบอกอย่างหัวเสียสุดๆ

นลินีถอนหายใจ ก่อนหน้าที่นราธิปจะโทรศัพท์มาหา เธอ
ครุ่นคิดและไตร่ตรองจนเริ่มปลงที่ละนิดและคิดว่าการยอมรับความ
จริงคงจะดีที่สุด ชายหน้าแค่นี้คงไม่ตายหรอก อาจจะเจ็บใจบ้างเท่านั้น
เอง

“ช่างเถอะ” หญิงสาวถอนหายใจ

“หรือแกจะไม่ไป ฉันว่าแผนต้องเสียก็เวิร์กนะ หรือว่ามีอะไรด่วน ต้องบินกลับเที่ยงรายตีใหม่” นราธิปเสนอ แต่นลินีตัดสินใจแล้ว

“ฉันจะไป!”

“ไปทั้งๆ ที่รู้ว่าโดนสับและเนียนะ!” นราธิปถามระหว่างขับรถไปทำงานแต่งงาน

“ก็ไม่มีทางเลือก ยิ่งฉันหนี ยิ่งกลายเป็นชี้แพ้ไปใหญ่ ฉันจะฉีกฉาบแบบสาวโสดนี้แหละ เป็นโสดไม่ดีตรงไหนยะ ไซ้ใหม่ มีอิสระจะตายไป” นลินีพยายามพูดให้กำลังใจตัวเอง

“แต่แกโกหกยายมลไปแล้วเรื่องแฟน แกจะแก้ตัวกับมันยังไงล่ะ”

“ก็บอกว่าเลิกกันแล้ว ไม่ยากหรอกน่า”

“เลิกกันแล้ว? จะบ้าเหอ สองชั่วโมงก่อนแกเพิ่งข่มมันไป แล้วสองชั่วโมงถัดมา...เลิกกันแล้ว? จะเลิกด้วยสาเหตุอะไรกันยะ” นราธิปถามอย่างไม่เข้าใจ ส่วนนลินีคิดเล็กน้อยก่อนจะตอบ

“ก็...บอกว่าเราไปกันไม่ได้ ไร้เอ๊ย เหตุผลยอดฮิต ตัวอย่างมีถมเถไป ตอนเช้ายังคุยดีๆ ตอนเย็นเลิกกันซะแล้ว ไม่ใช่เรื่องแปลกสักหน่อย ของแบบนี้เกิดขึ้นได้ทุกคู่กันแหละ แก่จ้ายายวิมลกากับแฟนเก่าไม่ได้หรือไง ตอนเช้ายังโพสต์เฟซบุ๊กสวีตกันดิบดี พอตกเย็นโพสต์ว่าผู้ชายเลวกว่าหมา ถ้าเจอจะเอาไม้หน้าสามฟาดให้ สรุปลีกกันแล้ว เห็นมะ ไม่ใช่เรื่องแปลกตรงไหน ฉันมีเหตุผลดีๆ ไปพูดนะ” แม้ปากจะบอกแบบนี้ แต่นลินีแทบไม่อยากจะไปร่วมงานแต่งงานครั้งนี้เลย ทว่าการหนีปัญหาไม่ใช่คำตอบ ในเมื่อจะไปแบบขายหน้าก็ต้องสวยเลิศเซดเข้าไว้ โบกปูนไปสักสิบถึง รับรองว่าโดนเล่นงานไม่ไหน เธอก็จะสตรองชนะทุกปัญหาไปเอง!

“เออๆ ฉันจะอยู่ข้างแกเอง ไม่ต้องห่วง ถ้ามันกวนมากๆ ฉันจะจัดการพิงค์เอง แย่งแฟนซะเลย แล้วก็ป๊ายช์นหมาก เซอะ!”

คำพูดของนราธิปทำให้หญิงสาวหัวเราะลั่น

“โอเคๆ ฉันจะออกไปแล้ว แค่นี้ละ”

“โอเค เจอกันทีงาน” นลินีวางสายโทรศัพท์แล้วถอนหายใจยาว หญิงสาวเก็บของลงกระเป๋าคลัตช์ใบสวยที่ซื้อมานานมากแล้วแต่ไม่ได้ใช้ จึงนำมาใช้ในโอกาสนี้ เสียงโทรศัพท์ในห้องพักดังขึ้น เธอเดินไปรับสายจึงรู้ว่าพนักงานต้อนรับโทรศัพท์มาแจ้งเกี่ยวกับเวลาออกเดินทาง และแจ้งว่าตอนนี้เมอร์เซเดส-เบนซ์คันหรูพร้อมแล้ว ซึ่งเธอสั่งให้โทรศัพท์เตือนเพราะกลัวตัวเองจะเผลอทำอะไรเพลินๆ แล้วไปสายเมื่อวางสายเสร็จ หญิงสาวก็มองตัวเองในกระจก

“เอาละ โสดและสวยอย่างฉัน ไม่เห็นมีอะไรน่าอาย ผู้หญิงไม่มีแฟนก็มีกันเยอะแยะ ไปทำให้ยามมลเสียชีวิตที่ต้องสละโสดแล้วกัน!” เมื่อให้กำลังใจตัวเองเสร็จ หญิงสาวจึงสำรวจความเรียบร้อยอีกรอบ ก่อนจะเดินออกจากห้องพัก หัวใจดวงน้อยเต้นแรงไม่หยุดด้วยความตื่นเต้นปนหวาดระแวงกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า

ภูติศิโยนพิงรถเมอร์เซเดส-เบนซ์คันหรูของโรงแรมซึ่งจอด

อยู่ด้านหน้าโรงแรม เขายกนาฬิกาข้อมือเรือนหรูของตัวเองขึ้นมามอง แหกของเขาสายไปห้านาทีและจุดหมายปลายทางต้นเป็นโรงแรมที่ห่างจากที่นี่พอสมควร รถคงจะติดไม่น้อย ซึ่งอาจทำให้ไปสายได้ ที่สำคัญใกล้ได้เวลาเลิกงานของเขาแล้วด้วย ภูติศก็มีนัด เขาจึงไม่ออกไปสาย ชายหนุ่มละสายตาดจากนาฬิกา คิดว่าจะให้พนักงานต้อนรับโทรศัพท์ไปเช็คให้หน่อย แต่เวลานั้นดวงตาคมเข้มของเขาปะทะเข้ากับเรือนร่างสวยงามที่เดินลงบันไดมา เธอสวมชุดเดรสสีชมพูหวานพวย กับโบหน้า ที่แต่งแต้มเครื่องสำอางที่ดูสวยเป็นธรรมชาติ ความงามอย่างไทยแท้สะกดสายตาเขา ชายหนุ่มมองเพลินจนได้กลืนน้ำหมกกลิ่นดอกไม้ชวยเข้ามาใกล้ และไม่เห็นว่าเธอก็ยืนอยู่ตรงหน้า หญิงสาวสูงเพียงไหล่ของ

เขาเท่านั้น นับว่าเป็นผู้หญิงตัวเล็กที่น่ารักไม่น้อย

“คุณเป็นคนขับรถที่จะพาฉันไปโรงแรมใช่ไหมคะ” นลินีเอ่ยถามเพื่อความแน่ใจ หลังจากเห็นอีกคนจ้องมองราวกับว่าเธอเป็นตัวประหลาดอย่างไรอย่างนั้น แอบเขินนิดหน่อยกับสายตาของเขา นอกจากนี้เขายังหน้าตาดีมากๆ อีกด้วย

“ครับ” ภูติศติงสติตัวเองกลับมาและรับคำสั่งๆ อย่างสุภาพ

“คะ” ฉันไปกับคุณเลยไหมคะ” เธอเอ่ยถาม ทำให้อีกคนได้สติอีกครั้ง เขารีบถอยออกจากรถเล็กน้อยแล้วเปิดประตูด้านหลังให้ นลินีเอ่ยขอบคุณก่อนจะเข้าไปนั่งด้านใน ภูติศติปิดประตูจากนั้นก็มานั่งประจำที่คนขับ

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยรถคันนั้นก็เคลื่อนตัวออกจากโรงแรมท่ามกลางสายตาเป็นห่วงของพนักงานโรงแรมที่รู้ว่าชายหนุ่มเป็นถึงลูกผู้บริหาร ที่พวกเขาได้ยินมาว่าเป็นประเภททำงานทำการไม่ค่อยจะเป็น แม้ที่ผ่านมาก็ไม่ได้ยุ่งงานและไม่ถือตัว แต่ยังเกิดความผิดพลาด ไปส่งลูกค้าผิดที่บ้างเพราะไม่ชินเส้นทางในกรุงเทพมหานครเท่าไร ทว่าภูติศติไม่ได้วางท่าว่าเป็นลูกเจ้าของโรงแรม เขาเพียงกล่าวขอโทษอย่างจริงใจ ส่วนสถานที่ที่ต้องไปส่งแขกของโรงแรมเย็นนี้หัวหน้าพนักงานขับรถได้เตรียมความพร้อมให้ชายหนุ่มเรียบร้อยแล้วจะไปเส้นทางไหนใกล้ ง่าย และสะดวกที่สุด ซึ่งทุกคนก็ได้แต่หวังว่าคงไม่มีปัญหาอะไร

บรรยากาศในรถเต็มไปด้วยความเงียบ นลินีพยายามสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ เพื่อเรียกสติที่กำลังจะแตกในอีกไม่ช้า พอๆ กับระยะทางที่ใกล้จะถึงที่หมายอีกไม่เกินสิบนาทีต่อจากนี้ เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือดังขึ้นทำให้หญิงสาวตกใจเล็กน้อยก่อนจะหยิบมาดูและได้รู้ว่าเป็นนราริปี

“ว่ายังไงนี่ดีดี”

ญาติศมอภรรยาหลังเล็กน้อย จริงๆ เขาแอบมองอยู่หลายครั้ง เหมือนกัน แต่ผู้โดยสารของเขาเหมือนจะเหม่อลอย บางทีทำหน้า อยากร้องไห้ บางทีก็ทำหน้ายุ่ง ตอนนี้ได้ยินเสียงเธอบ้าง ทำให้รู้ว่าเธอ ยังปกติดี

“แกอยู่ไหนแล้ว”

“ใกล้ถึงแล้วละ แกถึงแล้วหรือ”

“ไอ้! แกเลี้ยงรถกลับไปหาใครมาควงสักคนเลยนะยะ ไม่อย่าง นั้นแกตายแน่!” คำพูดนั้นของนราธิปทำให้ณลินีถอนหายใจ

“จะให้ฉันไปหาใครล่ะ! ฉันตัดสินใจแล้ว โสดแล้วเป็นไรละ ยายมลออยากพูดอะไรก็พูดไป ฉันรับมือได้!”

“แกอาจจะรับมือกับยายมลได้ แต่แกรับมือบรรดาแขกผู้หลัก ผู้ใหญ่ไม่ได้!”

หญิงสาวนินหัว “หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่ายายมลมันใส่ในกำหนดการให้แกกับแฟน ขึ้น ไปอวยพรบ่าวสาวนะสิ แถมยังพูดให้พ่อแม่ของว่าที่สามีฟังว่าแฟน แก่นะรวยมาก เป็นไฮโซมาจากตระกูลดัง เขาก็เลยรอดูกันทั้งงาน แล้ว!”

หญิงสาวเบิกตาโตเท่าไซ่ห่าน “ตายแล้ว!”

“เออสิ ตายแน่ๆ ถอยหลังกลับไปหาใครมาสักคนเลยนะยะ! ยายมลทำแบบนี้เพราะจะทำให้แกขายหน้าและกำชัยชนะอย่างเก๋ๆ แกจะยอมไม่ได้นะยายนี่ ถึงแกจะยอม แต่ฉันยอมไม่ได้! ทำแบบนี้มัน เหมือนลวงแกไปฆ่าชัดๆ ถ้าแกทำงานคนเดียว มันต้องพูดให้แกเสีย หายและอับอายต่อหน้าแขกผู้ใหญ่แน่ โอ๊ยๆ ยายมลนี่ร้ายกาจมาก!” นราธิปอดจะบ่นยืดยาวไม่ได้ เพราะพอมายังงาน วิมลภาก็ถามหาแต่นลินีจนเขาเข้าซั้ถามจึงได้รู้แผนการนี้

“ร้ายมาตั้งแต่เรียน ม. ปลายแล้วละยะ! ฉันจะไปหาผู้ชายมา

จากไหนเนี่ย มันไม่ได้ง่ายเหมือนเดินไปซื้อกล้วยเดี่ยวนะยะ!” หญิงสาว
ยังอดบ่นไม่ได้

“ไม่ง่ายแต่ก็ต้องหาให้ได้ ตอนนี่ฉันจะไปรับหน้ามันก่อน ถึงแล้ว
โทร. หาฉันละ”

“เดี๋ยวก่อนนัดดี ยายนัดดี เดี๋ยวก่อนสิ ไร่เอ๊ย!” นลินีตะโกน
เรียกเพื่อน แต่อีกฝ่ายวางสายไปแล้วจึงได้แต่ถอนหายใจพร้อมกับ
วางโทรศัพท์ไว้บนเบาะ

“ให้ตาย ยายมลนะยายมล ไร่เอ๊ย! ทำไมต้องมาพบมาเจอกัน
อีกเนี่ย ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้หรือไง จะแต่งงานอยู่แล้วยังจะมาหาเรื่อง
กันในงานมงคล ไร่เราก็ปากไม่ดี ไปทำทำไมเนี่ย” นลินีบ่นด้วยเสียง
ไม่เบานัก

ญาติที่ฟังมาตั้งแต่ต้นและได้ยินเสียงนราธิปเล็ดลอดออกมาจึง
พอจับใจความได้บ้างว่าผู้หญิงคนนี้งำลังตกที่นั่งลำบาก เขากระแอม
เล็กน้อย ถามด้วยเสียงทุ้มเข้ม “เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีอะไรค่ะ” นลินีที่ก้มหน้าอยู่ส่ายหน้าก่อนจะตอบ เธอ
พยายามคิดว่าจะทำใ้ใครมาแทน แต่แล้วเสียงหล่อๆ เมื่อครู่ทำให้เธอเงย
หน้าทันที หญิงสาวโน้มตัวไปด้านหน้า จ้องหน้าคนขับรถจนคนที่โดน
มองตกใจ

“มีอะไรครับคุณผู้หญิง” เขาเอ่ยถาม

นลินีไม่ตอบอะไร แต่ถือวิสาสะจับคางชายหนุ่มหันซ้ายหันขวา
แม้อีกคนพยายามขัดขึ้น แต่สายตาที่ต้องมองถนนจึงทำไม่ถนัดเท่าไร
นัก

“มีอะไรหรือเปล่าครับ มาจับหน้าผมทำไม” ญาติถามอย่าง
สงสัย มือข้างหนึ่งผละจากพวงมาลัยแล้วจับมือหนุ่มนั้นมออก

“นี่ๆ ฉันมีอะไรให้คุณช่วยหน่อย” ได้ยินคำถามนี้जूๆ ญาติก็รู้สึก
เสียส้นหลังอย่างไรไม่รู้

“งานอะไรครับ”

“ไปเป็นคู่ควงของฉันในงานแต่งงานหน่อยสิ” คำขอของหญิงสาวนั้นทำให้เขาตกใจ

“ไม่ได้หรอกครับ ผมมีงานต้องทำ อีกอย่างนี้ก็ได้เวลาเลิกงาน ผมแล้วด้วย” ชายหนุ่มปฏิเสธ เขาได้ยินหญิงสาวทำเสียงจี้จักในลำคอ

“ถือว่าฉันจ้างต่อจากงานประจำของคุณไง ไม่นานหรอกนะ แค่ไม่กี่ชั่วโมง” นลินียังพยายามพูดต่อ เพราะอีกฝ่ายหล่อเหลาเอาการแถมชุดคนขับรถก็เทไม่หยอกเลย

“ผมมีธุระต้องไปต่อนะครับ” ชายหนุ่มย้ำ

“ฉันจ้าง นานะ ช่วยฉันหน่อย เอาจ้ ฉันให้หนึ่งพันบาทเลยอะ!” หญิงสาวบอกอย่างใจป้ำ

ภูติศกลอกตาไปมา ให้ตาย พันเดียวเนี่ยนะ “ผมไม่ทำหรอกครับ เราไม่มีนโยบายรับงานนอก”

“ตั้งพันหนึ่งเลยนะ” หญิงสาวยังย้ำ

“เงินเดือนผมเฉลี่ยแล้วรวมทิปกับเงินพิเศษ ยังได้มากกว่าวันละหนึ่งพันเลยครับ” เขาแย้งเสียงเรียบ ขณะเฉลี่ยกรเข้าโรงแรมหรูตรงหน้า

นลินีทำหน้าอยู่อย่างขัดใจ เพราะอย่างไรตอนนี่คนขับรถเป็นตัวเลือกเดียวของเธอ ไม่อย่างนั้นเธอคงต้องจบชีวิตในงานแต่งงานของวิมลภา ที่จัดให้เป็นวันถูกเชือดของเธอ

“อ่ะๆ หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบล้วนแล้วกัน ขาดตัว เพิ่มให้อีกสองร้อยห้าสิบลบาท ไม่ต้องทำอะไรมากเลยนะ ยินเฉยๆ พอ ที่เหลือฉันจัดการเอง”

ภูติศเคาได้ทันทีว่าผู้หญิงคนนี้ต้องมีนิสัยเค็มมากแน่ๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่ต่อรองขนาดนี้ พลังคิดว่าเธอมานอนโรงแรมของเขาได้อย่างไร เพราะค่าห้องคืนหนึ่งไม่ใช่ถูกๆ

“ผมทำไม่ได้หรอกครับ ผมมีธุระต้องไปต่อจริงๆ” ชายหนุ่มยิ้ม
อีกหน้าอย่างจริงจัง

“คุณจะทำอะไรหรือเปล่าเนี่ย หาเข้ากินค่า มีงานพิเศษได้เงิน
ง่ายๆ ไม่อยากรับหรือไง” หญิงสาวยังมีวายุพุดหวังโน้มหน้า

ชายหนุ่มจอดรถที่ลานจอดก่อนจะหันมามองหญิงสาวที่ทำ
หน้าอ แม้แต่ตอนโกรธเธอยังดูน่ารัก “ผมไม่ได้จะทำอะไร แต่ผมไม่
ทำจริงๆ เชิญคุณลงไปเถอะครับ”

นลินีขบริมฝีปากแน่น เปิดกระเป๋าคลัตช์แล้วหยิบกระเป๋าเงิน
ออกมาเปิด เธอหยิบธนบัตรสีเทาหนึ่งฉบับและสีม่วงหนึ่งฉบับ จากนั้นก็
ปิดกระเป๋าให้เรียบร้อย ก่อนจะจับมือหนาของชายหนุ่มแล้วเอาเงินนั้น
ยัดใส่มือเขา

“อ้อๆ เต็มที่แล้วเนี่ย หนึ่งพันห้าร้อยบาท ถ้าทำได้คืนจะทิป
ให้แล้วกัน ตกกลางคืนนี้ สายแล้วเนี่ย” นลินีบ่นเป็นชุดก่อนจะเปิดประตู
ลงจากรถ

ภูติศอ้าปากค้าง เขามองเงินในมือก่อนจะรีบเปิดประตูตามลงไป
ไปพร้อมกับยื่นเงินคืนหญิงสาว “ผมบอกว่าผมไม่ทำนะครับ”

“คุณรับเงินไปแล้ว ห้ามปฏิเสธ ถือว่าช่วยกันหน่อยนะ นะๆ”
หญิงสาวเดินเข้าไปใกล้แล้วจับแขนชายหนุ่มเขย่าเล็กน้อย กิริยานั้น
พร้อมกับเสียงเล็กๆ ของเธอทำเอาหนุ่มร่างสูงใจอ่อนยวบ

“แต่ว่า...”

“นี่ไม่คิดจะช่วยคนไทยด้วยกันหน่อยหรือไง คุณไม่รู้หรอกว่า
โลกข้างในนี่โหดร้ายกับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างฉันแค่ไหน” นลินีแก้ม
ทำเสียงเศร้า ในขณะที่ภูติศมองด้วยสายตาแปลกๆ

“ไหนคุณบอกว่าจะไปแบบสาวโสดยังไงล่ะ” เขาถามกลับบ้าง
เพราะได้ยินที่หญิงสาวคุยโทรศัพท์

นลินีชะงัก “นี่แอบฟังฉันคุยโทรศัพท์เหรอ”

“ผมไม่ต้องแอบฟังก็ได้ยินครับคุณผู้หญิง ถ้าผมเปิดหน้าต่าง
รถที่อยู่รอบๆ ก็ได้ยินหมดแหละ คุณเล่นพูดซะเสียงดังขนาดนั้น”

นักเขียนสาวนี่กายนิคหน่อยแต่เข็ดหน้าขึ้น อ่างเหตุผลที่คิดว่า
ดีที่สุดขึ้นมา “คุณรู้ปัญหาแล้วนี่ ช่วยกันหน่อยไม่ได้หรือไงล่ะ นี่ก็ไม่
ได้ให้ช่วยฟรีๆ นะ ให้เงินด้วย รู้ไหมว่าพันห้านี้ฉันกินข้าวได้หลายวัน
เลยนะ แต่ฉันยอมเอามาทำเรื่องไร้สาระเนี่ย คุณเองก็ได้เงินเพิ่ม ไม่ดี
หรือ วิน-วิน”

ภุคิส่ายหน้าก่อนจะเอ่ย “มันก็ดีหรอกนะครับ แต่ผมมีนัดจริงๆ
ผมทำงานให้คุณไม่ได้หรอก”

“ฉันไม่กวนเวลาคุณนานหรอกน่า เขาเป็นว่าโชรต์ตัวสักพักแล้ว
ค่อยกลับก็ยังมีได้น่านะ” หญิงสาวยังอ่อนต่อ เพราะยังอยู่ใกล้ ผู้ชาย
คนนี้ยิ่งหล่อ หล่อจนเธอใจเต้นแรง การแต่งตัวก็ดี ต้องขอบคุณ
เครื่องแบบของทางโรงแรมที่ทำให้เขาดูไฮโซขึ้นมาเลย แต่จากหน้าตา
และรูปร่างของเขา เธอเชื่อว่าเขาสวมเสื้อผ้าแบบไหนก็ดูดีหมดนั่นแหละ

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ไปกันเถอะ นี่ถ้าทำได้ดีฉันแถมให้อีกห้าร้อยเลย เชื่อ
ไหมว่าฉันไม่เคยใช้เงินไปกับเรื่องไร้สาระเลยนะ” นลินีดวงแขนชาย
หนุ่มแล้วออกแรงลากเล็กน้อยจนชายอมเดินตาม

“เชื่อกับ” เจ้าของร่างสูงตอบรับ

นลินีหันไปหรีตามอง “นี่คงไม่ได้คิดในใจว่าฉันเต็มหรอกไม่ใช่
ไหม”

ภุคิสตกใจว่าจะนิดๆ ที่อีกคนเดาถูก ก่อนจะส่ายหน้าเล็กน้อย
“เปล่าครับ”

“ดีมาก เข้าไปข้างในกันเถอะ” หญิงสาวบอกอย่างอารมณ์ดี
อย่างน้อยก็รอดตาย

นลินีตั้งใจว่าจะเข้าไปในงานแต่งงานของวิมลภาแล้วค่อยโทรศัพท์

หานราธิป แต่กลับเจออีกฝ่ายยืนรออยู่แล้ว นราธิปปรับวิ้งมาหาเพื่อน แต่สายตากลบสะดุดอยู่ที่ร่างสูงซึ่งเธอคงแขนอยู่ ใบหน้าของเพื่อนรัก แดงระเรื่ออย่างเห็นได้ชัด

“ให้ตาย ยายนี่ แยกไปหาข้างเผือกในป่าคอนกรีตนี่มาจากไหนจ๊ะ” นราธิปหรีตาและกัตรีมฝีปากนิดๆ ทำเอาภูติศตทใจ พยายามเบียดเข้าหาหญิงสาวเล็กน้อย ซึ่งดูเหมือนนลินีจะรู้ทัน

“อย่ามาทำแบบนี้นะนัตตี้ เดี่ยวเขาเตลิด ไม่ยอมทำหรอก นี่ฉันจ้างมาตั้งพันห้านะรู้ไหม” หญิงสาวบน

“แค่พันห้าทำบน! หรือจะยอมเสียมากกว่านี้ไปเย็บหน้าที่เกาหลี เพราะงานนี้คงหน้าแตกย่อยยับไปหมดยะ”

“โอ๊ย แกเนี่ย พอๆ” หญิงสาวยอมในที่สุด

“ยายนี่จ้างพันห้า แต่ถ้าเสร็จงานแล้วนัตตี้จ้างห้าพันเลยนะคะ ไปเที่ยวกันตอนะ” นราธิปเดินเข้าไปใกล้ แต่ภูติศตทอยห่าง

“เข็ดน้ำลายแกหน่อยนัตตี้ เอละ เรามาทำความเข้าใจกันหน่อยนะคุณ...คุณภูติศ” หญิงสาวมองป้ายชื่อของชายหนุ่มก่อนจะเอื้อมมือไปดึงมันออก จากนั้นก็หย่อนลงในกระเป๋าสีเสื้อสูท โดยไม่ได้อ่านนามสกุลของเขาด้วยซ้ำ

“ฉันชื่อ นลินี ชื่อเล่นว่านี่ เป็นนักเขียน อาศัยลิบเก้าปี ถ้าเพื่อนฉันถามว่าเราเจอกันที่ไหน คุณก็บอกว่า เจอฉันบนเครื่องบิน ฉันทำกระเป๋าตั้งค์หล่นหาย แล้วคุณเก็บได้ เราก็เลยติดต่อกันมาเรื่อยๆ ถ้าเพื่อนฉันถามต่อว่าคุณทำธุรกิจอะไร ก็บอกว่าธุรกิจส่วนตัว มีโฮมสเตย์ที่เมืองกาญจน์ก็ได้ แล้วก็เราเพิ่งคบกันได้สามเดือน แต่รักกันปานจะกลืนกินเหมือนคนคบกันมาสสามปี ตกกลางไหม” หญิงสาวแต่งเรื่องราวเสียจนชายหนุ่มนี่ก็อึ้ง

“นี่คงไม่ใช่พลอตนิยายเรื่องใหม่ของแกใช่ไหม” นราธิปเอ่ยปากถาม

“ก็มีส่วนละน่า แต่ตอนนี้ต้องขายผ้าเอาหน้ารอดไปก่อน เข้าใจไหมคะคุณภุติศ” นลินีถามย้ำ

ชายหนุ่มถอนหายใจเมื่อต้องตกกระไดพลอยโจน เห็นทีเขาจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วยนี่สิ

“เรียกผมว่าภุติศก็พอครับ”

นลินียิ้มกว้าง “ตกลงคะคุณภุ”

รอยยิ้มหญิงสาวทำเอาชายหนุ่มใจเต้นแรงขึ้นมาเสียอย่างนั้น และยิ่งเธอรุ่นวายกับการจัดเสื้อผ้าของเขาให้เข้าที่เข้าทาง จนมืออ่อนนุ่มไล่ไปตามร่างกาย ก็ทำเอาเบื้องล่างของเขาตื่นตัวทันที ภุติศไม่เคยควบคุมตัวเองไม่ได้แบบนี้มาก่อน เขาต้องสูดลมหายใจเข้าลึกๆ อยากให้เธอเอามือออก แต่อีกใจก็อยากให้อาเธอไว้อยู่แบบนั้น และไม่นานนลินีก็เสร็จสิ้นการจัดเสื้อผ้าให้เขา และเปลี่ยนมาควงแขนแทน

“คุณไม่ต้องพูดอะไรมาก ฉันจะเป็นคนจัดการเอง ตกลงไหม” หญิงสาวกำชับ

“ผมไม่รู้จะพูดอะไรอยู่แล้ว”

“ดีมาก”

“เดี๋ยวก่อน ดีเทลมันยังไม่พอ ถ้ายายมลดถามว่าจวบแรกเมื่อไหร่ล่ะ”

คำถามนี้ของนราธิปทำให้นลินีรู้สึกหน้าเขื่อร้อนจนไม่กล้ามองผู้ชายข้างๆ ขณะที่ภุติศเห็นท่าทีของคนตัวเล็กซึ่งเจ้าก็เจ้าการกับเขาเมื่อครู่แล้วพบว่าน่ารัก

“อะไรจะอยากรู้ลึกขนาดนั้น! ไม่ถามหรอก”

“แกนี่ประมาทพยายามน้อยไปสิ ยายนี่ต้องสงสัยอยู่แล้วว่าแกจ้างใครมาแน่ๆ” นราธิปยังมีวายุเตือน

“ทำไม่ไม่คิดจะเชื่อใจกันบ้างเลยนะ ว่าฉันจะมีแฟน”

“เพราะวันๆ แกเอาแต่จ้องหน้าคอมพิวเตอร์ฉันคิดว่าอนาคตแคง

แต่งงานกับคอมพิวเตอร์ไปแล้ว อีกอย่างก็เป็นพวกไม่ค่อยออกสังคม ไม่ชอบคุยกับใคร ยายมลรัฐขื่อนี้ดีพอๆ กับฉันนั่นแหละ ก็เลยไม่เชื่อว่า แกจะมีแฟน” นราธิปไม่ได้พูดเกินจริงเลย นลินีค่อนข้างเป็นผู้หญิงที่มีโลกส่วนตัวสูง หน้าตาแบบนี้เชื่อว่าไม่มีใครมาจีบ แต่หญิงสาวเลือก จะไม่สนใจเท่านั้นเอง

“ละ...แล้วจะบอกว่ายังไงละ” หญิงสาวถาม

“อืม...”

“ก็บอกไปว่า เราจับกันนับครั้งไม่ถ้วน เลยไม่รู้ว่าจะจับแรกเมื่อไหร่ กันแน่ รับรองว่าเพื่อนคุณคงไม่อยากจะถามต่อ” คำตอบของภูติศ ทำให้นลินีหน้าแดง ในขณะที่นราธิปตบมือขาดใหญ่

“เยี่ยมไปเลยล่ะ! แบบนี้ยายมลคงไม่กล้าถามต่อ เพราะถ้านาง จะถามต่อ ฉันก็จะตอบกลับไปว่า มาอยู่ได้เตียงเลยไหมล่ะ รับรองว่า จบ!”

ภูติศกระตักยิ้มเมื่อนลินียังไม่สบตาเขา ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ยัง แต่งเรื่องเสียดิบดี แต่พอเป็นเรื่องพวกนี้ เธอกลับนิ่งเงียบเสียอย่างนั้น รวากับสาวไม่มีประสบการณ์ แต่ถ้าให้เขาลองประเมินจากคำพูดของ เพื่อนหญิงสาวแล้ว เขาคิดว่านลินีเกิดมาคงไม่เคยมีแฟนมาก่อนแน่ๆ

“กะ...ก็ตามนั้นแล้วกัน” นลินีตอบเสียงแผ่ว

“จั้นเข้างานกันเถอะ ไปทำให้ยายมลหน้าแตกกัน!” นราธิปพูด อย่างอารมณ์ดี ก่อนที่ทั้งสามคนจะขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นห้าเพื่อร่วมงาน แต่งานของตระกูลดัง โดยมีคู่ปรับหนึ่งเดียวของนลินีเป็นเจ้าของงาน

3

จ้างร้อยเล่นล้าน

ภายในห้องแกรนด์บอลรูมขนาดใหญ่ของโรงแรมชื่อดังเวลานี้คับคั่งไปด้วยแขกเหรื่อมากมาย ส่วนใหญ่เป็นคนในวงการอาหาร เนื่องด้วยเจ้าบ่าวของวิมลภารวมถึงต้นตระกูลของเขารับราชการทหาร และเป็นที่นับหน้าถือตาในวงสังคมไม่น้อย บริเวณหน้านางานนั้นคู่บ่าวสาวกำลังยืนรับแขกกันอยู่ วิมลภาสวมชุดแต่งงานราคาแพงระยับ เป็นเกาะอกตัวสวยกับกระโปรงฟูม ผมเกล้ามวยประดับด้วยไข่มุกเม็ดเล็กๆ สวยงาม แม้ใบหน้าจะมีรอยยิ้มให้แขก มือยกขึ้นไหว้ขอบคุณผู้มาร่วมงาน หรือยื่นถ่ายรูป แต่สายตาที่คอยสอดส่องมองหาคนที่ตัวเองต้องการเจอ พลางคิดว่าอีกคนจะเบี่ยงนัดหรือเปล่า เพราะ ‘แฟน’ ที่อีกฝ่ายกล่าวอ้างคงไม่มีตัวตนแน่ๆ จนพงศกร เจ้าบ่าวซึ่งรู้ว่าวิมลภากำลังรออะไรอยู่นั้นส่ายหน้าน้อยๆ ไม่รู้จะจริงจังอะไรนักหนา

“มาแล้วๆ” วิมลภาพูดขึ้นเมื่อเห็นนราธิปเดินเข้ามาและตามหลังด้วยณลินี ดวงตาเธอเบิกกว้างเมื่อเห็นผู้ชายที่คู่ปรับคงมาด้วยมองไกลๆ ยังรู้สึกเลยว่าหล่อ และไม่ใช้หล่อร้อยเมตรด้วย เพราะยิ่งเขาเดินเข้ามาใกล้มากเท่าไรก็ยิ่งเห็นความหล่ออย่างชัดเจน เธอมองหน้าณลินีและเห็นรอยยิ้มอีกฝ่าย ซึ่งรู้ได้ทันทีว่าเป็นรอยยิ้มของผู้ชนะ

“ยินดีด้วยนะจะบายมด คุณพงศ์ นี่ของขวัญของฉันกับยายนี่”

นราธิปหักท่ายก่อนแล้วมอบของขวัญให้

“ยินดีด้วยนะจ๊ะวิมลภา ส่วนนี้แฟนของฉัน คุณภูติศ ผู้ชายที่เธออยากจะเจอยังไงล่ะ” นลินีกล่าวอวยพร โดยไม่ลืมแนะนำแฟนกำมะลอที่เพิ่งจ้างสดๆ ร้อนๆ ด้วยเงินหนึ่งพันห้าร้อยบาท ยิ่งเห็นสีหน้าตกใจของคู่ปรับ เธอยิ่งสะใจ และรู้ว่าภูติศหล่อกว่าพงศกรแบบชนะขาดลอย

“ยินดีด้วยนะครับ” ภูติศพูดไปตามน้ำ เขารู้สึกว่างานแต่งงานนี้ใหญ่โตไม่น้อย และคนมีฐานะเต็มไปหมด แต่ชายหนุ่มเชื่อว่าคงไม่มีใครรู้จักเขา ภูติศเคยโด่งดังและเป็นที่จับตามองช่วงวัยรุ่น สมัยที่เขายังเกเร แต่หลังจากไปอยู่ลอนดอนนานจนแทบจำไม่ได้ สื่อก็เลิกสนใจเขา บวกกับภูตเนสไม่ชอบที่เขาจะตกเป็นเป้าสายตาของวงสังคมเท่าไรนัก ยิ่งการกลับมาครั้งนี้ยิ่งไม่มีใครรู้ และเขายังไม่ได้เปิดตัวที่ไหน ดังนั้นเขาจึงไม่ค่อยกังวลว่าจะมีใครรู้จัก

“คุณเป็นแฟนของนี่จริงๆ เหรอคะ” วิมลภาถามย้ำ บอกตรงๆ ว่าไม่เชื่อ นลินี...คนที่เธอรู้สึกเสมอว่าดีต่อกว่าเธอทุกอย่างจะได้แฟนหล่อเหลาราวกับนายแบบขนาดนี้ สามีเธอเทียบไม่ได้เลยจริงๆ

“จริงสิยะ ยายมลกัถามอะไรแปลกๆ” นราธิปเป็นคนตอบ

“เชื่อได้ที่ไหน ร้อยวันพันปียายนี้ไม่เห็นมีแฟน และไม่เคยเปิดตัวใคร จู๋ๆ พามากะทันหัน ไม่รู้ว่าของจริงหรือย้อมแมว!” วิมลภาหันไปพูดกับนราธิปด้วยเสียงไม่ดังนัก แต่ทุกคนตรงนั้นต่างได้ยินอย่างชัดเจน

“แฟนฉันจริงๆ จะไปย้อมแมวทำไม เนอะคุณภู” นลินีหันไปส่งยิ้มให้ชายหนุ่มซึ่งยิ้มตอบเธอ

“จริงครับ ผมเป็นแฟนนี้ เราเพิ่งคบกัน”

วิมลภายังไม่ยอมแพ้ แม้ได้รับคำยืนยัน “ทำไมไม่เห็นออกสื่อเลยคะ ปกติมีแฟนนี้ต้องโพสต์บ้างสิ”

“นั่นมันเธอหรือเปล่า ของดีขนาดนี้ ยายนี่ก็เก็บไว้ดูเองเสีย คุณหญิงทั้งหลายทั้งเพอร์เฟกต์ กลัวว่าสาว ๆ จะฉีกฉีกกันนะ” นราธิปได้ที่ยิ่งพูดต่อ

นลินียิ้มกว้าง ยิ่งเห็นสีหน้าไม่ค่อยพอใจของวิมลภากรู้สึกสะใจเหลือเกิน แหม...คิดจะลวงเธอไปฆ่ากลางงานแต่งงานตัวเอง เธอพลาดแล้ววิมลภา!

วิมลภาทำท่าจะพูดต่ออย่างไม่ยอมแพ้ แต่ถูกขัดด้วยพงศกรที่เอ่ยชวนให้ถ่ายภาพก่อนเข้างาน เนื่องจากแขกผู้ใหญ่หลายคนรอจะถ่ายภาพร่วมกัน เจ้าสาวของงานจึงต้องยอมถ่ายภาพก่อน โดยมีนลินียืนข้างๆ ถัดไปเป็นญาติ ส่วนนราธิปยืนอยู่ข้างๆ พงศกรผู้เป็นเจ้าบ่าว ทว่าวิมลภายังไม่ยอมแพ้ จังหวะที่กำลังเปลี่ยนท่าถ่ายภาพนั้น เธอกระซิบกับนลินีทันที

“คิดว่าจะหลอกฉันได้หรือยายนี่ จ้างมาเท่าไรล่ะ” แม้ใบหน้าจะยิ้ม แต่ก็คิดพินตามอย่างขมขื่น

“แหม ระดับฉันไม่ต้องจ้างหรอกจ๊ะ คนนี้ของแท้แน่นอน คนอย่างนลินีถ้าไม่มีจริงไม่กล้าพูดหรอกนะจะวิมลภา” นลินียิ้มกว้างให้กำลังใจ เมื่อถ่ายอีกภาพเสร็จเรียบร้อย เธอก็ตั้งใจจะเดินออกไป แต่วิมลภาคว้าแขนแล้วกระซิบ

“คิดว่าฉันจะเชื่อหรือ”

“เชื่อไม่เชื่อก็เรื่องของเธอนะ แต่หลักฐานก็เห็นกันชัดๆ อยู่แล้วนี่เนอะ” นลินีพูดด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี ก่อนจะควงแขนญาติเข้าไปในงาน

วิมลภาอยากจะทำตามคู่ปรับเข้าไปแต่ทำไม่ได้อย่างใจคิด เพราะเธอเป็นเจ้าของงาน มีหน้าที่ต้องรับแขกและถ่ายภาพร่วมกับแขกที่มาในงาน ยิ่งเห็นสายตาของคุณหญิงเบญจพร แม่ของพงศกรด้วยแล้ว เธอก็ได้แต่นิ่งสงบ ไม่กล้าทำอะไรวู่วาม กว่าจะได้แต่งก็ต้องอดอดนอน

จัดมารยาร้อยเล่มเกี่ยวมาเอาใจพงศกร หากยังทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ
ในงานแต่งงานอีก เกรงว่าเธอคงจะได้รับมอบตำแหน่งสะใภ้ที่แม่สามี
มีปวารณาเป็นแน่

เมื่อทั้งสามคนเข้ามาในงานแล้ว พนักงานของทางโรงแรมก็เดิน
นำไปยังโต๊ะที่มีป้ายเขียนไว้ว่าทีมเพื่อนเจ้าสาว นราธิกับนลินีคุยกัน
อย่างออกรสออกชาติที่เอาชนะวิมลภาได้ จนญาติที่นั่งอยู่หัวเราะเบาๆ

“คุณหัวเราะอะไรนะ” นลินีที่นั่งข้างๆ เขาถามอย่างสงสัย

“หัวเราะคุณนะสิ จริงจิงขนาดนั้นเชียว ผมว่ามางานแต่ง
คนเดียว ไม่มีคนควง ไม่เห็นแปลกตรงไหน” ชายหนุ่มออกความเห็น
ตามตรง

“คุณไม่เข้าใจหรอกน่า นี่ศึกแห่งศักดิ์ศรีเลยนะ ถ้าเป็นงานคน
อื่น ฉันไม่สนใจหรอก นี่เป็นงานคู่ปรับ ยอมไม่ได้ เคยได้ยินไหม ฆ่าได้
หยามไม่ได้นี่ะ”

เห็นหญิงสาวพูดจิงจิงท่าทางแบบนั้น ญาติก็อมยิ้ม ขณะที่
นราธิปพูดแทรก

“จริงๆ ไม่ได้กลัวเสียศักดิ์ศรีเท่าไรหรอก แค่ปากพาช่วย ดัน
ไปปรับคำทำตอเนมา ผลเลยต้องไปวิ่งวุ่นหาคนมาสวมรอยเป็นแฟน
ก้ามะลอนะสิ”

นลินียื่นจมูกใส่เพื่อนรัก “พูดมากนะ ไปหาของฟรีกินกันดีกว่า
งานนี้จะกินให้พุงกาง คุณก็เหมือนกันนะ กินเยอะๆ นานๆ ที่จะได้กิน
ของฟรีในโรงแรมหรูๆ แบบนี้” นลินีลุกขึ้นโดยลากชายหนุ่มไปด้วย
พร้อมกับนราธิป

ญาติได้ยินคำพูดของเธอก็หัวเราะเบาๆ พลังมองบาร์อาหาร
ตรงหน้า เขาเคยกินหูกว่านี่เป็นสิบเท่า แต่ก็นะ ตอนนี้เป็นคน
ขับรถหาเช้ากินค่ำนี่นา ไม่ใช่ลูกทายนามหาเศรษฐีสักหน่อย

ชายหนุ่มไม่นึกอวยากอาหารเท่าไรนัก แต่มองเห็นคนตัวเล็กที่นั่ง

ข้างๆ ตักอาหารมาเสียมมากมายและกินอย่างเอร็ดอร่อยก็นึกซัน นลินีเป็นผู้หญิงธรรมดาที่ธรรมดาเอามากๆ เธอไม่มีอะไรพิเศษแต่กลับน่าสนใจ ภูติศมักเจอหญิงสาวที่สวยงาม ซาติตระกูลดี และร่ำรวย ซึ่ง นลินีดูตรงกันข้าม เขาไม่รู้รายละเอียดอะไรมากนัก แต่ฟังจากที่เธอกับเพื่อนสนิทคุยกัน เหมือนหญิงสาวจะอยู่กับผู้เป็นนายสองคนและนั่งเครื่องบินมาจากเชียงใหม่ เธอเป็นนักเขียนอิสระ เขารับรู้มารายรายได้นักเขียนก็ไม่ได้ซีริ่ซีเหร่ แต่เหตุใดเธอถึงเค็มปานนี้ เพียงแค่คิดถึงเหตุการณ์ที่เธอต่อราคาก็นึกขำ นี่ถ้าเขาไปเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง มีหวังโดนล้อแน่ๆ หนุ่มหล่อสุดฮอตมีค่าตัวคงไปงานแค้พันห้าเท่านั้น

“ยิ้มอะไรละคุณ ไม่กินหรอ” นลินีหันไปถาม หลังจากนั่งที่โต๊ะอยู่นานสองนาน แต่เพิ่งได้เริ่มกินอาหารก็เพราะเพื่อนร่วมห้องขยันแฉแฉเวียนมาแตะโลมแพนกำมะลอของเธอ แถมถามซักให้เสียเยอะเยอะมากมายเชียว ซึ่งเธอเป็นคนตอบคนเดียว ในขณะที่ภูติศแค้นั่งยิ้ม

“ผมกินมาแล้ว คุณณสิ กินเหมือนกับว่าไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันอย่างนั้นละ”

หญิงสาวกลืนเนื้ออบคำใหญ่ ก่อนจะตอบตามตรง “เพราะมัวแต่วุ่นวายเรื่องหาผู้ชายมาควงนะสิ เลยไม่ได้กินอะไรเท่าไร”

ภูติศพยักหน้ารับรู้ ไม่ได้พูดอะไรต่อ เขามองหญิงสาวกินอาหารอย่างเพลิดเพลิน เวลานั้นเขาสังเกตเห็นว่ามุมปากของเธอเลอะซอส จึงหยิบทิชชูบนโต๊ะแล้วยื่นไปทางเธอก็กำลังพูดคุยกับนารีปอย่างออกรสออกชาติ จากนั้นก็เช็ดปากให้เธออย่างแผ่วเบา ทำเอาเจ้าของร่างบางตกใจและหันมามอง

“กินเลอะเป็นเด็กๆ ไปได้”

ก็แค่เสียงทุ่มเข้มกับการกระทำอันอ่อนโยน ทำไมหัวใจของนลินีถึงเต้นแรงขนาดนี้ละ! ใบหน้าก็ร้อนผ่าวอีกต่างหาก

“โอ๊ย จ้างพันห้า ทำไมคุ้มอย่างนี้เนี่ย ให้นัดตีจ้างต่อนะคะ”

นราธิปแก้งว่า

นลินีหลบสายตาคว่าทิวชฎมาจากเขา “ชะ...ขอบคุณ ฉันทำเอง
ได้น่า”

ท่าทางเขินอายของเธอทำให้ภูติศยัมอย่างเอ็นดู และบอกหญิงสาว
ว่าเขาทำนะดีแล้ว เพราะโต๊ะอื่นๆ กำลังจับจ้องเธอกับเขาตาเป็น
มัน นลินีมองตามและเห็นแบบนั้นจริงๆ จึงอดบ่นไม่ได้ ทำราวกับว่า
เธอมีแฟนเป็นเรื่องแปลก นราธิปจึงรีบสวนว่าหลายๆ คนคิดว่านลินี
จะแต่งงานกับคอมพิวเตอร์เสียแล้ว

ระหว่างที่ทั้งสามคนกำลังพูดคุยและกินอาหารกันอยู่นั้น วิมล-
ภาที่ปลีกตัวจากการรับแขกได้กรีบเดินมาที่โต๊ะทันที เพราะมีเวลา ก่อน
ขึ้นเวทีขอบคุณแขกสืบห้านาที เธอจึงทั้งสามมีไว้กับแขกคนอื่น

“อาหารในงานคงอร่อยมากเลยใช่ไหม เต็มโต๊ะเชียวนะ งานแตง
นะจ๊ะ ไม่ใช่ร้านอาหารบุฟเฟต์”

นราธิปกับนลินีแทบสอ่ลักอาหารที่เพิ่งกินเข้าไป พลงจ้องมอง
อีกคนที่นั่งตรงข้าม

“งานแต่งงานแล้วกินอาหารไม่ได้หรือไง อีกอย่างอาหารของ
โรงแรมมีเยอะเยอะ คนในงานไม่ค่อยกิน ฉันช่วยกินไม่ให้เหลือก็ถือว่า
ช่วยเธอนะ จ่ายเงินไปจะได้คุ้มๆ ดีกว่าเหลือแล้วเอาไปทิ้ง” นลินีพูด
ตามจริง ส่วนวิมลภาที่เจอช่องก็ถามไถ่

“ก็จริงของเธอนะ แต่ท่าทางเหมือนไม่เคยกินของหุนี้แปลกๆ
นะจ๊ะ ไหนคุณนั้กคุณหนาว่าแฟนรวยกว่าพี่พงศ์ของฉันอีก ไม่ทราบว่าคุณ
ภูติศยัมทำงานอะไรหะระคะ” วิมลภาหันไปถามชายหนุ่มที่จับเพียง
แค่ไว้นเท่านั้น

“ผม...”

“เขาทำธุรกิจส่วนตัวนะ อีกอย่างมีแฟนรวยต้องกินของหุ
ทุกมือหรือไง ฉันกับคุณภูเราติดดินยะ” นลินีซึ่งตอบแทน

วิมลภายิ้ม ยังคงมองหน้าญาติต่อ พลังคิดในใจว่านลินีไปเจอผู้ชายหล่อแบบนี้ที่ไหน!

“ธุรกิจส่วนตัวที่ว่านี่ธุรกิจอะไรหรือคะ” วิมลภายังถามต่อ

“ผมทำรีโอสเตย์ที่กาญจนบุรีนะคะ” ชายหนุ่มเป็นคนตอบ และเป็นข้อมูลทีนลินีบอกมา

“เยี่ยมไปเลยคะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรหรือคะ มลกับพี่พงศ์ก็มองหาที่ฮันนีมูนอยู่ เผื่อว่าจะไปนะคะ”

นลินีกับนราธิปมองหน้ากันเพราะลืมหัดคิดชื่อ และถ้าบอกชื่อไปมั่วๆ นิสัยอย่างวิมลภาคงจะต้องเอาไปเสิร์ชทันทีทันใดแน่ๆ

“ไหนบอกว่าจะไปฮันนีมูนยุโรปไงจ๊ะ คิดยังไงจะฮันนีมูนในไทยล่ะ” นราธิปได้ที่ถามขึ้น

“อยากจะอุดหนุนธุรกิจแฟนเพื่อนนี่จ๊ะ ตกกลางคืนชื่ออะไรหรือคะ คุณภรรยา มลสนใจจริงๆ นะคะ” น้ำเสียงหวานๆ หรือเสียงสองของคนพูดทำเอานลินีนึกห่มั่นได้

“เอ่อ คือ...” ญาติหันไปมองนลินีเล็กน้อย และนั่นทำให้หญิงสาวข้างกายเขาเป็นคนพูดเอง

“ยังสร้างไม่เสร็จ ไว้จะบอกอีกทีแล้วกัน”

“น่าเสียดายจัง ถ้ายังไงเดี๋ยวเลิกงานมลาให้นามบัตรไว้ล่ะคะ ถ้าเสร็จแล้วโทรศัพท์บอกมลาได้เลย มลยินดีเป็นลูกค้าคนแรกของโฮมสเตย์เลยคะ” วิมลภายิ้มกว้าง ทำให้สองเพื่อนรักมองหน้ากัน

“ฉันควรจะเป็นลูกค้าคนแรกไหมยะ ฉันเป็นแฟนเขาอะ” นลินีพูดแทรก

“อ้อ ขอโทษทีจ๊ะ ลืมไป เพราะดูๆ แล้วไม่ค่อยสวีตกันเท่าไรเลยจริงๆ สามเดือนนี้ช่วงโพรโมชันเลยนะ ต้องหวานกันสุดๆ นี่ จะว่าไปแล้วเจอกันที่ไหนหรือ” วิมลภาศักข์โต้ และคนตอบก็เป็นนลินี

“ฉันทำกระเป๋าตั้งค์ตกบนเครื่องบินแล้วเขาเก็บได้ เราก็เลย

ติดต่อกันมาเรื่อยๆ และตกลงเป็นแฟนกัน ใช่ไหมคะคุณภู” นลินีไม่พูดเปล่า มือบางเอื้อมไปคางแขนชายหนุ่มพร้อมส่งยิ้มหวาน ภูติศจึงเล่นตามน้ำด้วยการจับมือบางไว้

“ครับ”

“แหม บังเอิญจังเลยนะคะ” วิมลภาอดพูดอย่างหมั่นไส้ไม่ได้

“เขาเรียกพรหมลิขิตจะมล” นราธิปเอ่ยต่อ

“คุณภูติศชอบนี่ที่ตรงไหนหรือคะ”

ภูติศหันไปมองนลินีเล็กน้อย คำถามนี้คงเป็นเขาที่ต้องตอบสินะ ให้น้ำตาย นลินีเป็นผู้หญิงที่เพิ่งเจอกันวันนี้วันแรก เขาจะตอบอย่างไรดี แต่แล้วหัวสมองอันชาญฉลาดของเขาก็พอนึกออกบ้าง ประกอบกับเห็นแววตาที่คาดหวังกึ่งขอร้องของหญิงสาว เขาจึงหันไปตอบ

“คงเป็นความน่ารักละมั้งครับ นี่เป็นผู้หญิงง่ายๆ แต่มีเสน่ห์”

นราธิปแอบยิ้มปลอบนลินี ที่ภูติศตอบได้เป็นธรรมชาติ

“หรือคะ แปลกดีนะคะ คือนี่ไม่เคยมีแฟนนะคะ และเมื่อสามเดือนก่อนยังไม่เห็นมี จู่ๆ โผล่มา มลเลยรู้สึกว่าจะแปลกไปสักหน่อย คุณภูติศเข้าใจใช่ไหมคะ” วิมลภาแก้งพูด แล้วมองอย่างจับผิด

“คนมีแฟนไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศทุกคนหรือเปล่าจะมล” นลินีชิงตอบ

“ผมไม่แปลกใจหรือครับที่คุณมลรู้สึกแบบนั้น เพราะผมเองยังแปลกใจเลย ว่าระยะเวลาลั้ๆ แต่ทำไมผมถึงรักนี้ได้มากขนาดนี้กัน” ภูติศไม่ว่าเปล่า จับมือของหญิงสาวขึ้นมาจับหลังมือเธออย่างแผ่วเบา พลังทอดมองด้วยสายตากรุ่่มกริม ทำเอานลินีเขินอายหน้าแดงของจริง ในขณะที่วิมลภาก็ดริมฝีปากด้วยความขัดใจ

“อื้อ เห็นใจคนโสดหน่อยเถอะคุณนี่! หวานแบบนี้คงหมดข้อสงสัยสักทีนะยายมล” นราธิปแก้งว่า

“แต่ดูไม่เป็นธรรมชาติอยู่ดี” วิมลภาพูดลอยๆ

“ต้องให้ทำยังไงล่ะจะถึงจะเชื่อเนี่ย คิดว่ายายนี้จ้างคนมาหลอกหรือไง ลองคิดดูนะว่ายายนี้เค็มแค่ไหน เรื่องแค่นี้ไม่ยอมเสียเงินหรอก” นราธิปถามอย่างสุดจะทน และโน้มหน้าเข้าไปใกล้วิมลภาพลางกระซิบประโยคหลังตอกย้ำให้เชื่อ

“ฉันว่า...”

“มลครับ ได้เวลาแล้ว” เสียงที่ตั้งมาจากด้านหลังทำให้วิมลภาพลอนหายใจ แบบนี้จะได้ชักใช้หรือเปล่า เพราะถ้าจะจับโกหกต้องจับให้มันคันให้ตาย แต่โดนขัดจังหวะแบบนี้ ยิ่งทำให้มันลึบมีเวลาเตรียมตัว ให้ตายวิมลภาพลก็ไม่มีวันเชื่อว่ามีคนอื่นจะมีแฟนหล่อเหลาขนาดนี้

“คะ เตรียมตัวด้วยนะจ๊ะนี่ คุณหนู เพราะมลเชียวทั้งสองคนขึ้นไปกล่าวอวยพรสักหน่อย” วิมลภาพลส่งยิ้มอาบยาพิษให้ก่อนจะเดินจากไป

นลินีถอนหายใจและรู้สึกโล่งอกนิดหน่อย ก่อนจะพูดขึ้นมาด้วยความหงุดหงิดใจ “ยายมลนี่ก็ดื้อไม่ปล่อยจริงๆ แล้วยังให้ฉันขึ้นไปพูดอีก โอ๊ย...จะรอดไหมเนี่ย”

“เอาน่า มาถึงขั้นนี้แล้ว เอาให้หน้าหงายไปเลย จะได้ไม่ต้องมาคอยจับผิด ยุ่งวุ่นวายกับชีวิตແຕ່ອໍໄປ อีกร้อยคุณญาติก็สอບผ่านเลยนะเนี่ย เล่นเมื่อกี้เนียนมากเลยนะคะ นัตตั้งอีกจ้อจ้อร้อนเลย” นราธิปหันไปพูดกับชายหนุ่ม แต่กลับทำให้เพื่อนหน้าแดง

“ผมก็เล่นให้คุ้มค่าจ้างนะครับ พันห้าเนาะ” ดูเหมือนคำพูดของเขาจะเป็นคำประชดทกลายๆ นลินีจึงเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย

“ก็ดี เดี่ยวขึ้นไปบนเวทีก็เล่นให้เนียนกว่านี้เลยนะคะ ถ้าเล่นดีฉันจะให้คุณเพิ่มอีกห้าร้อยเลยอะ!” นลินีบอกอย่างใจป้ำ ส่วนชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ เขายกไวน์ขึ้นจิบ ส่วนมืออีกข้างยังเกาะกุ่มมือบางของหญิงสาวเอาไว้

ไฟในห้องแกรนด์บอลรูมหรือห้องเป็นสัญญาณว่าพิธีการเริ่มแล้ว

เริ่มด้วยพีรีเซนเทชันของวิมลากับพงศกรพร้อมกับเพลงหวานๆ ไพเราะ ความหวานที่เห็นในวิดีโอและการกระทำของวิมลภาพที่แทบจะ ลิงร่างพงศกรซึ่งยืนข้างเวที ทำให้ลินีอดจะพูดกับเพื่อนรักไม่ได้ โดย เอื่อยแฉิวกันเสียยกใหญ่ หัวเราะคิกคักกันน่าดู จนญาติที่ได้ยินด้วยยัง ยิ้มขำ พลังคิดว่าวิมลากับลินีเป็นคู่ปรับกันมานานหรือยังนะ แต่ คงนานพอคู่ ไม่อย่างนั้นลินีคงไม่ทุ่ทุ้งจ้างคนอื่นมาแกล้งปลอมตัว เป็นแฟนหรอก

เมื่อพีรีเซนเทชันจบลงก็เป็นคิวบ่าวสาวขึ้นมาบนเวที คำถาม ส่วนใหญ่จากพิธีกรก็จะเป็นคำถามว่าเจอกันที่ไหน รักกันได้อย่างไร และอีกมากมายหลากหลายคำถามที่เอาจริงๆ แล้วแขกในงานต่างเห็น พ้องต้องกันว่าเจ้าสาวขายเดี่ยวตอบอยู่คนเดียวเสียมากกว่า โดยมีเจ้า บ่าวยืนยิ้มขำๆ เท่านั้นเอง

“เอาละครับ พังบ่าวสาวพูดกันไปแล้ว คราวนี้เรามาฟังเพื่อนๆ ของทั้งคู่พูดกันบ้างดีกว่า เริ่มจากคนแรกที่ฝ่ายเจ้าสาวเป็นคนเลือกมาเอง เธอบอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นเพื่อนกับเธอมานานนับสิบปี สนิทกัน มาก และวันนี้เจ้าสาวของเรายังแอบกระซิบว่าเพื่อนรักของเธอพาแฟน หนุ่มมาด้วย แฟนคนแรกตอนอายุสี่สิบเก้าปี เป็นแฟนคนแรกเลย เหมอครับคุณมล” พิธีกรที่อ่านตามโผยซึ่งเจ้าสาวเป็นคนคัดคำพูดให้ หันไปถามวิมลภาพที่ยืนยิ้ม ขณะที่ลินีขบกรามแน่น

“ใช่ค่ะ เพื่อนรักของมลคนนี้เพิ่งมีแฟน และเป็นเกียรติของมล จริงๆ ที่เธอพามาเปิดตัวที่งานแต่งงานครั้งแรกเลยนะค่ะ” วิมลภาพหัวเราะ เบาๆ ส่งยิ้มไปยังลินีที่ส่งสายตาเหมือนจะฆ่าเธอกลับมา

“ถ้าอย่างนั้นอย่าเสียเวลาเลยครับ เชิญคุณลินีขึ้นมากล่าว อะไรแก่บ่าวสาวสักหน่อย ขอเชิญแฟนหนุ่มด้วยนะครับ” เมื่อพิธีกร พูดเสร็จ เสียงปรบมือดังก้องไปทั่วห้อง พร้อมกับคนหันมามอง

ลินีรู้สึกเขินเล็กน้อยที่โดนจับจ้อง หากนราธิปไม่รู้แผนนี้มา

ก่อน บอกตรงๆ ว่าตอนนี้เธอคงซ็อกน่าดู

นลินีคงงูศิตเดินขึ้นไปบนเวที แต่ยังมีวายกำชับเชื่อว่าให้แบบเนียนทุกอย่าง และส่วนใหญ่เธอจะเป็นคนพูดเอง ชายหนุ่มตอบรับเบาๆ

“เห็นคุณนลินี บอกตรงๆ ว่าไม่อยากเชื่อเลยนะครับว่าเพิ่งมีแฟนคนแรก” พิธีกรแซว ทีมงานรีบวิ่งเอาไมค์มาให้หญิงสาวถือ

“ต้องบอกว่าเพิ่งเจอคนที่ใช่ดีกว่าค่ะ” นลินีตอบและส่งยิ้ม ในขณะที่วิมลภาซึ่งถือไมค์อยู่แล้วพูดขึ้น

“ไม่ต้องอายหรอกจ้ะนี่ โสดมายี่สิบเก้าปีเป็นเรื่องปกติ เนอะทุกคนเนอะ” วิมลภาหัวเราะ คนในงานจึงพลอยหัวเราะไปด้วย

นลินีตัววัดสายตาไปมอง แต่ยังบั้นหน้ายิ้ม พิธีกรสัมผัสได้ถึงรังสีบางอย่างจึงพูดตัดบท

“คงสนิทกันมากๆ เลยนะครับ หยอกล้อกันน่ารักเสีย คุณนลินีรู้จักคุณวิมลภามานานแล้วหรือครับ”

“ตั้งแต่เด็กค่ะ บ้านเราใกล้กัน ก็เลยได้รู้จักกัน”

“ใช่ค่ะ เราสนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ เรียกว่ารู้จักกันหมดได้หมดพุงเลยก็ว่าได้” วิมลภาพูดเสริม

“ถ้าอย่างนั้นคุณนลินีรับรู้เรื่องราวความรักของบ่าวสาวมาตลอดใช่ไหมครับ”

นลินีอมยิ้มกับคำถาม “ต้องบอกก่อนเลยนะค่ะว่าโดยปกติแล้วฉันเป็นคนที่งานยุ่งมากจริงๆ ค่ะ เลยไม่ค่อยมีเวลาติดตามเพื่อนๆ เท่าไหร่สัก แต่เรื่องราวความรักของวิมลภากับคุณพงศกร ฉันได้เห็นมาตั้งแต่ต้น เพราะมลชอบอับทุกอย่างลงโซเซียลค่ะ วันละสิบสเตตัสได้ เลยได้เห็นความหวาน แต่ก็เข้าใจนะค่ะ มีแฟนแสนดี มลก็อยากอวดเป็นธรรมดาค่ะ” ดูเหมือนเป็นคำพูดชมเชย แต่วิมลภากลับรู้สึกว่านลินีต่อว่าเธอกลายเป็นคนอวดผัวอะไรอย่างนั้น

“เพราะความรักที่มัลกับคุณพงศ์มีให้กันมากเหลือเกิน เลยอยากให้เพื่อนๆ ได้รับรู้ล่ะคะ” วิมลภาแก้ตัว

“หวานกันอีกแล้วนะครับคุณนี่ เห็นวันนี้คุณนลินีคงแฟนหนุ่มมาด้วย ไม่ทราบว่าจะมีข่าวดีกันเมื่อไหร่หรือครับ” พิธีกรถามต่อ เพราะเจ้าสาวเทรนคำถามเขาเองกับมือก่อนจะเริ่มงาน

“เอ่อ ตอนนี่คงยังเร็วไปนะคะ เราอยากได้เวลาศึกษากันสักหน่อย” นลินีตอบ

“ดูทั้งคู่เกร็งๆ ยังไม่รู้ล่ะคะ สงสัยจะเงินคนอื่นหรือเปล่า หรือไม่กี่... เพิ่งสนิทกันสินะคะ” วิมลภาแซวอย่างอารมณ์ดี แต่นั่นทำให้นลินีรู้ว่าบนเวทีนี้คือสงคราม

“สงสัยจะเงินหรือเปล่าครับ” พิธีกรพูดช่วย

“ใช่ค่ะ”

“อยากฟังคุณภรรยาถึงนี้บ้างค่ะ ให้นิพูดคนเดียวพอแล้ว นี่ส่งไม้มาให้คุณภรรยาสิคะ” วิมลภาจัดแจง แม้พงศกรพยายามสะกดภรรยา แต่ดูไม่เป็นผล กลายเป็นว่างานแต่งงานนี้เป็นสงครามระหว่างเพื่อนคู่ปรับต่อหน้าแขกเหรื่อมากมาย ถึงแม้บางคนอาจมองว่าเป็นเรื่องสนุกๆ เพื่อนรักขึ้นมาเจอกันก็เถอะ แต่กลัวว่าพ่อแม่เขาจะไม่สนุกด้วยนะสิ

นลินีจำต้องส่งไม้มาให้ชายหนุ่ม

“เอ่อ... ครับ” ชายหนุ่มรับคำสั้นๆ รู้สึกประหม่าและไม่รู้จะโดนถามอะไร

“ดวงกันมางานแต่งงานแบบนี้จะไม่ถามก็กระไรอยู่ล่ะคะ ไม่ทราบว่าคุณมีแผนจะวิวาห์กันบ้างหรือเปล่านั้นคะ” วิมลภาถาม ทำให้ชายหนุ่มมองหน้าหญิงสาว และเวลานั้นนลินีเป็นคนคว้าไม้ค้ำไปตอบเอง

“ขอดูกันไปก่อนดีกว่าค่ะ”

“แหม นี่จำ ให้ฝ่ายชายพูดบ้าง เราเป็นสาวเป็นนาง จริงไหมคะทุกคน” วิมลภาหันไปขอเสียงจากแขกเหรื่อ และที่ช่วยคือแขกเหรื่อ

ตอบรับด้วยนี่แหละ ภูติศจึงคว้าไม้ค้อนมาตอบ

“เหมือนที่นี้พูดนะครับ เรากำลังศึกษากันอยู่”

“สามเดือนนี้ไม่น้อยนะคะ หรือว่าเพิ่งจะศึกษากันวันนี้”

ภูติศเข้าใจแล้วว่าทำไมนลินีถึงอยากมีคนควงมาด้วย เพราะขนาดเอามาเย็นยัน เธอยังโดนเล่นงานขนาดนี้ ถ้าเกิดไม่ควงใครมา เขาคิดว่าหญิงสาวคงจะ พลังคิดไปว่าวิมลภาไม่อายุแซกหรือในงาน หรืออย่างไร เอาแต่ซักถามเข้ากับหญิงสาวประหนึ่งเป็นคู่แข่งงาน อยากร้อยอย่างนั้น พลันชายหนุ่มคิดแผนดีๆ ได้ มีอหนาทที่วางอยู่นั้นเอื้อมไปโอบไหล่ลนลินีและดึงเข้าหาตัว

“ที่จริงสามเดือนก็ไม่น้อยเลยครับ แต่เราสองคนอยากได้เวลา เตรียมพร้อมเพื่อที่จะใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน เป็นธรรมดาครับสำหรับการคบหาในช่วงเริ่มต้น แต่บอกตรงๆ ว่ายิ่งรู้จักนลินี เธอยิ่งเป็นคนที่ทำให้ผมตกหลุมรักได้ตลอดเวลา ทุกนาทีเลยละครับ” ภูติศไปรอยยิ้ม ความหล่อเหลาของเขาทำเอาเหล่าบรรดาสาวโสดด้านล่างกรี๊ดร้องกันดังลั่น ส่วนวิมลภารู้สึกเสียหน้าไม่น้อย

“หวานกันแบบนี้ผมว่าชาวดีคงอีกไม่นานนะครับ”

“อาจจะเป็นไปได้ครับ ไซ้ใหม่จะนี่” ภูติศหันมาหาหญิงสาว กระซิบเสียงหวาน

นลินีอ้าปากค้างนิดๆ หันไปมองเขาอย่างตกใจ ดูท่าคนที่จ้างมาร้อยกำลังจะเล่นล้านแล้ว!

“อะ...เอ๋อค่ะ”

“คุณภูตเอาใจนี้หรือเปล่าคะเนี่ย” วิมลภาแสวงหวัวเราะ แต่ในใจรุ่มร้อนไปหมด

“ผมไม่พูดเอาใจนี้หรอกครับ เพราะทุกอย่างที่ผมพูดเป็นความจริง และอยากให้ทุกคนช่วยเป็นพยานความรักของผมกับนี่” ภูติศไม่ว่าเปล่า เขาโน้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วหอมแก้มหญิงสาวเบาๆ

นลินีเบิกตากว้าง หันไปมองชายหนุ่มอย่างตกใจ เสียงกรี๊ดร้องดังอีกระลอก รวมถึงนราธิปที่ถลามาหน้าเวทีเลยทีเดียว

“หวานมาก หวานมากจริงๆ!” นราธิปพูดเสียงดังพลางปรบมือ ทำให้ทุกคนในห้องส่งเสียงกันเกรียวกราว

วิมลภาภักดิ์ริมฝีปากแน่น งานแต่งงานของเธอกลับโดนทั้งคู่แย่งขึ้นไปแล้ว และเธอยอมไม่ได้ บวกกับพงศกรสะกิดเธอให้จบการสัมภาษณ์นี้เสียที แม้วิมลภาภักดิ์อยากจะทำมันแก้งนลินีต่อไป แต่ตอนนี้เหมือนไม่มีช่องว่างเลย ทั้งสองคนดูเหมือนคู่รักกันจริงๆ โดยเฉพาะที่ภูติศแสดงออกมา สุดท้ายเธอก็ยอมแพ้และส่งสายตาให้พิธีกรที่ยืนตรงข้ามซึ่งก็รับมุกอย่างรวดเร็ว

“เอาละครับ เราทุกคนในที่นี้เป็นพยานให้ความรักของคนทั้งคู่ ถ้ายิ่งงั้นชอบคุณคุณนลินีกับคุณภูติศมากเลยนะครับ” เมื่อพิธีกรพูดเสร็จ แยกหรือก็ปรบมือ

นลินีรีบเดินลงจากเวทีโดยมีภูติศโอบไหล่อยู่ ให้แขกคนอื่นผลัดกันขึ้นไปพูดคุยตามคำเชิญของพิธีกร โดยที่นลินีไม่ลืมต่อว่าเขาระหว่างเดินไปยังโต๊ะ

“ใครใช้ให้คุณหอมแก้มฉันเนี่ย!” หญิงสาวแหงนใส่เขา แต่ยังไม่ยอมเมื่อเดินผ่านโต๊ะของเพื่อนร่วมห้อง

“ก็เพื่อนคุณทำท่าสงสัยจะเป็นจะตาย ผมกลัวว่าจะถามอะไรไม่เข้าท่า แล้วแผนก็แตก ทำแบบนี้แหละ เลิกถาม เลิกยุ่ง ไม่เห็นเหรอ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วถามกลับ

“แต่น่าจะบอกฉันก่อนสิ” นลินียังพูดต่อ รู้สึกว่าใบหน้าตัวเองร้อนห่ออย่างไรไม่รู้

“บอกคุณก่อนก็ไม่เนียนสิครับ นี่ผมทำมากกว่าค่าตัวที่จ้างอีกนะ” ชายหนุ่มยังมีว้ายแย้ง หญิงสาวเลยเซิดหน้าเล็กน้อยขณะมาถึงโต๊ะตัวเอง

“ทำเองนะ ไม่ได้บอก เพราะฉะนั้นจะมาเรียกทิปเพิ่มไม่ได้!”

ภูติศมองคนที่นั่งลงและแทบไม่สบตาเขา ก่อนจะหัวเราะพลาง สายหน้าเบาๆ แล้วนั่งลงข้างๆ เวลานั้นนราธิปเดินกลับมาที่โต๊ะพอดี พร้อมกับพูดด้วยสีหน้าอารมณ์ดี

“โอ๊ย คุณภูษณะเลิศ! ยายมลหน้าหงายแถมยังโดนแย่งชิ้นสมน้ำหน้า อยากรู้เรียกให้ขึ้นไปฆ่าตัวเองดิ้นก สัมภาษณ์อย่างกับว่าเป็นงานแต่งของแกกับคุณภูษณะแหละ”

นลินีได้ยินแล้วรู้สึกเงินอาย “พะ...พูดอะไรของแกเนี่ย”

“อะไรยายนี้ เงินเหรอน นี่แกเงินเหรอน”

พอโดนเพื่อนรักจับได้ พวกแก้มขาวนวลของหญิงสาวแดงระเรื่อทันที บวกกับไฟในห้องจัดงานสว่างขึ้นเล็กน้อย ทำให้ภูติศเห็นได้อย่างชัดเจนเพราะนั่งใกล้ เขามอหึม เธอช่างน่ารักอะไรอย่างนั้นะ ในขณะที่นลินีรีบเอ้อมมือไปตีเพื่อนสาวทันที

“บะ...บ้าเหรอน เงินอะไร ะ...ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อน ร้อน!” นลินีได้ทีลุกแล้วรีบเดินจ้ำจ้าวออกจากห้องแกรนด์บอลรูม

ภูติศมองตามแล้วหัวเราะเบาๆ นี่ถ้าเธอรู้ว่าเขาเป็นใครจะซ็อกไหมเนี่ย เขายอมรับว่าถูกใจนลินีเหมือนกัน ความสวย ความเก๋ และความขี้เหนียวของเธอ ทำให้เขารู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิงที่น่าสนใจ

“แต่ทำได้ดีมากเลยนะคะคุณภู ตอนนี้อยายมลคงไม่กล้าแล้วละ” นราธิปได้ที่ว่า

“สองคนนี่ไม่ถูกกันมากเลยเหรอนครับ” ชายหนุ่มถามอย่างสงสัย

“โอ๊ย ตั้งแต่แก้วขวบคะ เมื่อก่อนก็ถูกกันอยู่เหรอก แต่พอยายนี้ได้ดีกว่าหลายๆ อย่าง เรียบเก่งกว่า หน้าตาก็ดี มนุษย์สัมพันธ์ยอดเยี่ยมก็ อัจฉาตามประสาเด็กคะ แต่จุดพีคอยู่ตรงตอน ม.ต้น มลไปแอบชอบรุ่นพี่ชมรมบาสคนหนึ่ง แต่เขาไม่เล่นด้วย กลับมาชอบนี่ซะงั้น แม้นี่จะไม่เล่นด้วย แต่มลก็เข้าใจผิดและตั้งแง่มาตลอด ไม่ถึงกับต่อว่าด่าทอ

ห rokok นะคะ แต่มักจะทำอะไรให้ได้ดีกว่าเสมอ แต่ล้มเหลวไม่เป็นท่า!
ตอนแรกนี่พยายามปรับความเข้าใจ แต่พอโดนเล่นงานหลายๆ เข้าก็ไม่
ไหว และเพราะนี่ไม่ยอมคนอยู่แล้ว สุดท้ายเลยเป็นแบบนี้แหละคะ
ดูเหมือนไร้สาระนะคะ แต่คุณนี่มาได้ หยามไม่ได้จริงๆ ค่ะ”

เมื่อเขาได้ฟังปุมหลังบ้างก็พอเข้าใจ ไม่ใช่ว่าทั้งสองคนเพิ่ง
แข่งขันกัน แต่เกิดขึ้นมานานร่วมสิบปี ไม่แปลกหรอกที่จะจริงจัง ใน
ขณะที่เขามองว่าไร้สาระไปหน่อยด้วยซ้ำ แต่ก็นะ เรื่องบางเรื่องผู้ชาย
ด้วยกันเองยังยอมกันไม่ได้เลย โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง

“คุณภูทำงานขับรถมานานแล้วหรือคะ ดูจากผิวพรรณ หน้าตา
ถ้าบอกว่าเป็นลูกผู้ดีมีสกุลยังเชื่อเลย” นราธิปถามอย่างสงสัย สายตา
เฉียบคมของผู้หาช่างเผือกในสวนยางและป่าคอนกรีตมานักต่อนักแล้ว
ไม่เคยมองพลาด พลังคิดว่าอีกคนอาจไม่ใช่คนขับรถธรรมดาๆ

“ผมเพิ่งมาเป็นครับ” ชายหนุ่มตอบตามตรง

“เมื่อก่อนทำอะไรมาหรือคะ แล้วเป็นคนที่ไหน เรียนจบอะไร”
นราธิปซักต่อ

ภูติไม่รู้จะตอบอย่างไรดี ซึ่งใจว่าจะตอบความจริงหรือจะโกหก
ไป แต่ถ้าพูดความจริงแล้วเรื่องเกิดไปถึงเหตุเนศ เขาคงโดนแหวะอีก
ตามเคย และคงจะเป็นเรื่องวุ่นวายมากแน่ๆ คิดว่าตอนนี้การโกหก
คงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

“ผมเป็นคนต่างจังหวัด เรียนไม่จบหรือครับ ว่าแต่...คุณนี่ไม่
ได้อยู่กรุงเทพฯ หรือครับ” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ แล้วถามเรื่องหญิงสาว
ต่อ

แม้ นราธิปยังสงสัย แต่ก็เลือกยุติ พลังคิดว่าอดีตของอีกคน
อาจไม่น่าจดจำเลยไม่อยากซักไซ้ จึงตอบคำถามของภูติศ

“คะ เรียนจบก็กลับไปอยู่เชียงใหม่ อยู่เป็นเพื่อนคุณนายภาวิณี”

“คุณนี่ทำอาชีพนักเขียนมานานแล้วหรือครับ” ชายหนุ่มยัง

สนใจถามต่อ

นราธิปหรีตาเล็กน้อย “แหม คุณภู่ อย่าบอกนะคะว่าสนใจนี่”
เมื่อโดนจับได้เขารีบส่ายหน้า “เอ้อ เปล่านะครับ ผมถามเพื่อ
ไว้ เกิดเพื่อนของคุณนี่เดินมาถาม ผมจะได้มีข้อมูล”

แม้นราธิปจะไม่ค่อยเชื่อ แต่ก็ยอมพยักหน้า กระนั้นยังมองด้วย
สีหน้าและแววตาจับผิดอยู่บ้าง

“ตอนแรกก็ทำงานประจำค่ะ แต่นี่ชอบอ่านหนังสือมาแต่ไหน
แต่ไร ว่างๆ เลยลองเขียน พอเขียนก็ชอบ พอชอบก็ยึดเป็นอาชีพ เลย
ลาออกมาเขียนหนังสืออย่างเดียวค่ะ ถ้าอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติมอะไร
นัดดีเอาเบอร์ขายนี้นี้ให้ดีไหมคะ” นราธิปยิ้มกรุ้มกริ่ม

ภูติศส่ายหน้า การจะได้ซึ่งเบอร์โทรศัพท์ของนลินีนั้นง่ายจะตาย
ข้อมูลการเข้าพักอย่างไรละ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“หรือ...จะเอาเบอร์นี้ดีก็ได้นะคะ ยินดีรับสายตลอดยี่สิบสี่
ชั่วโมง” นราธิปขยิบตาให้ แต่ทำเอาชายหนุ่มขมขลุ

“เอ้อ มะ...ไม่เป็นไรครับ”

นราธิปหัวเราะแล้วชวนคุยอีกเล็กน้อย ก่อนจะยุติเมื่อนลินีเดิน
เข้ามา ความเงิบที่โตะทำเอาหญิงสาวขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะนั่งลง

“เงิบทำไม คงไม่ได้ค้นหาฉันหรอกใช่ไหม” หญิงสาวเลิกคิ้ว
ถาม

“ค้นหาแกลไปเยอะแล้วยะ! เข้าห้องน้ำนานเป็นชาติ” นราธิป
แก้มองว่า ทำเอาหญิงสาวย่นจมูก

“คนเยอะ แล้วจะมานินทาฉันทำไมกันยะ” เธอว่ากลับ

“ก็นินทาแกลสนุกสุดๆ แล้วละ เผาเรื่องของแกลให้คุณภู่ฟัง”
นราธิปหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เลยเจอนลินีแถมให้อีกหนึ่งที ในขณะที่
ภูติศมองสองเพื่ออนรักแล้วหัวเราะเบาๆ เขาเอื้อมือไปหยิบแก้วไวน์

และทั้งหมดก็สนใจเวลาที่กันอีกครั้ง

งานเลี้ยงแต่งงานจบลงด้วยดีพร้อมกับความสุขและคราบน้ำตา
วิมลภาอร้องไห้เป็นเฝ้าตาจนราธิปอดแหกไม่ได้ว่านี่งานแต่งงานหรือ
งานโสเภณีกันแน่ และเมื่อแขกทยอยกลับ นลินีรีบคว้ามือของภุติศ
ออกจากงานทันทีเมื่อเห็นวิมลภากำลังเดินตรงมาทางนี้

“นี่ เดี่ยวก่อน ยายนี่ เดี่ยวก่อนสิ คุณภุ เดี่ยวก่อนคะ รอมล
ด้วย โธ่เอ๊ย!” วิมลภายายามรีบวิ่งมาแล้ว แต่เพราะรองเท้าส้นสูงไม่
เอื้ออำนวย สุดท้ายก็มองตามสองคนนั้นรีบเดินจากไป เธอหงุดหงิด
เล็กน้อยเมื่อไม่อาจซักไซ้ทั้งคู่ต่อ นับว่ารอบนี้เธอแพ้ขาดลอยจริงเสีย
คิดแล้วน่าโมโห แถมยังโดนแม่ของเจ้าบ่าวตำหนิอีกต่างหาก เรื่องการ
กระทำของเธอบนเวที งานนี้เธอไม่ยอมหยอก ต้องเอาคืน!

“ฉันต้องรู้ว่าได้ว่าแฟนของเธอจะเป็นใครกัน!” หญิงสาวบอก
อย่างมุ่งมั่น

เมื่อออกจากโรงแรมภุติศทำหน้าที่สารภีหลังจากพวกเขาแยก
กับนราธิป ที่แรกจะไปต่อที่อื่นกัน แต่เพื่อนรักของเธอมีนัดด่วนแทรก
เข้ามา สุดท้ายนลินีจึงต้องกลับโรงแรมตามระเบียบ เวลาที่ที่นั่งด้าน
หน้าข้างคนขับจึงถูกหญิงสาวจับจองแทนที่จะไปนั่งด้านหลังในฐานะ
ลูกค้า แม้ภุติศจะบอกให้เธอไปนั่งเบาะหลังแล้ว แต่คำพูดของนลินี
ทำให้เขารู้สึกดี เพราะหญิงสาวบอกว่าตอนนี้เขาไม่ใช่คนขับรถของเธอ
แต่เป็นเพื่อนของเธอ

“พຽ່ນนี้คุณมีแผนจะไปไหนต่อหรือครับ” ชายหนุ่มถามอย่าง
สนใจ

“พຽ່ນนี้ฉันจะกลับเชียงใหม่เลย กลัวยายวิมลภาจะตามมาป่วน
ยันโรงแรม”

“ขนาดนั้นเลย?” เจ้าของร่างสูงถามเหมือนไม่เชื่อ

“คุณไม่รู้อะไร เมื่อก่อนนะ ตอนเรียนมหาวิทยาลัยอยู่กับคนละ

คณะ ยังกล้ามาป่วนที่หอพักที่ฉันอาศัยอยู่เลย ผู้หญิงอย่างวิมลภาทำได้ทุกอย่าง ขอเพียงแค่ให้ฉันเสียหน้าและพ่ายแพ้” นลินีบอกตามตรง วีรกรรมระหว่างเธอกับวิมลภานั้นยังมีอีกเพียบ

“งั้นวันนี้คุณคงมีความสุขมากเลยสินะที่เอาชนะคู่แข่งได้”

นลินียิ้มกว้าง “แน่นอนสิ อย่างเดียวที่ฉันเอาชนะยายมลไม่ได้คือการหาแฟนและแต่งงานนี่แหละ! เรื่องอื่นยังพอแข่งกันได้นะ แต่เรื่องนี้ฉันไม่สู้ แต่เชื่อว่าจะยอมแพ้ เลยต้องจ้างคุณยังงี้ละ”

ภุคศิหวัหระออกมาเบาๆ “ถ้าคุณไม่เจอมม คุณจะทำยังไง จะจ้างใคร” ถามต่ออย่างอยากรู้

“ต้องใครสักคนแถวๆ นี้แหละ ตอนแรกฉันตั้งใจจะไม่จ้างแล้ว แต่พอรู้ว่าวิมลภาวางแผนลวงฉันไปฆ่ากลางเวที ของแบบนี้ยอมไม่ได้ สุดท้ายก็อย่างที่ฉันรู้มันแหละ”

คำพูดของนลินีทำให้เขานึกขำ “ตอนนี้ทุกคนก็เข้าใจว่าคุณเป็นแฟนกับผมหมดแล้วสิ”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก เดี่ยวพอให้ผ่านงานไปสักหน่อย ฉันก็บอกว่าคุณเลิกกัน อีกอย่างฉันไม่ค่อยอัปเดตเรื่องราวตัวเองลงโซเชียลเลยอ่ะ เดี่ยวคืนนี้คืนก็ลืม ถ้าเกิดคุณบังเอิญเจอใครที่รู้จักฉัน คุณบอกไปเลยว่าเลิกกับฉันแล้ว เท่านั้นแหละ ทุกอย่างก็เรียบร้อย” นลินีบอกแผนการที่วางเอาไว้และคิดอย่างถี่ถ้วน

ชายหนุ่มพยักหน้ารับเล็กน้อยพลางคิดว่าเธอลงแผนมาดีจริงๆ เมอร์เซเดส-เบนซ์เลี้ยวมาจอดหน้าโรงแรมพอดิบพอดี หญิงสาวล้วงหยิบเงินในกระเป๋ามาห้าร้อยบาท จากนั้นจับมือชายหนุ่มแล้วยึดใส่มือเขาพร้อมกับมองด้วยดวงตาเป็นประกาย

“คุณทำได้ดี ฉันแถมทิปให้อีกห้าร้อยเลย ขอขอบคุณสำหรับวันนี้ นะ”

ภุคศิมองเงินในมือแล้วมิวายแซ้ว “ห้าร้อยเชียว... ใจป៉านะคุณ”

นลินีขมวดคิ้วเล็กน้อย “ล้อเลียนฉันหรือ คิดว่าฉันเค็มมากหรือ
ใจ”

ภูติศหัวเราะพลางส่ายหน้า “เปล่าสักหน่อย”

“งั้นก็ดี ฉันไปก่อน” หญิงสาวพูดเท่านั้น ก่อนจะเปิดประตูรถ
แล้วลงไป และเดินขึ้นบันไดไปยังบริเวณล็อบบี้

ภูติศมองภาพนั้นแล้วยิ้มก่อนจะเปิดประตูลงมาเพื่อมองจน
หญิงสาวเดินลับหายไปจากสายตา แล้วจึงขึ้นรถกลับบ้านบ้าง